திராவிடநாடு

22—6—58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

இந்தியை எதிர்ப்போம்

(தமிழன்)

—●—

இந்தி மொழிக்கெதிராய் கிளர்ச்சி செய்குவோம்—அதை
இந்நாட்டில் புகுந்திடாமல் தடுத்திடுவோம்;
பிந்தி வரும் தீமையினைப் போக்கிடவே—நாம்
பொங்கியெழுந்ததனை எதிர்த்திடுவோம்.

கட்சி சண்டை யாவற்றையும் விட்டுவிடுவோம்—இதில
கண்டிப்பாக நாமெல்லாம் ஒன்று சேருவோம்;
ஆட்சியிலே அமர்ந்திருக்கும் ஆளவந்தார்க்கு—நாம்
அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து அறிவுறுத்துவோம்.

இறுதிவெற்றி யதனைநாமும் இதனில் காணவே
இந்தநாட்டின் மக்களெலாம் ஒன்றுகூடியே
உறுதிகொள்ளுவோம் நாம் உணர்வு கொண்டிடோம்
உணர்ச்சி பொங்கி யாவருமே எழுந்திடுவோம்!!

தொடர்பு, கொண்டுள்ளதாம்!!

மலைவாசம் போயிருக்கிறார், நேரு அவர்கள்.

மந்திரிகளாம் காமராசரும் அவர் தம் குழுவும், நாள்தோறும் நாடெங்கும் பவனி வருகிறார்கள்.

காந்தியடிகள் தீட்டிய கடிதங்களையும், பெர்னாட்ஷா அனுப்பிய அன்புரைகளையும் ஆய்ந்து பார்ப்பதில், ஓய்வைச் செலவழிக்கிறார் நேரு அங்கே! இவர்களும், பவனிவரும் ஒவ்வொரு ஊரிலும், 'பார்! பார்! இந்தத் தி. மு. கவை. இதென்ன ஒரு கட்சியா? இக்கட்சி சொல்லும் வடக்கு தெற்கு என்பது பித்தலாட்டம்'' என்று நம்மைத் தாக்கும் நற்பணியே பெரும் பணியெனக் கருதிப் பேசி வருகின்றனர், இங்கே!!

மலைவாசம் செய்யும் நேருவையும், மக்கள் மன்றமாம் தி. மு. க-வை ஏசிடும் இவர்களையும் பார்க்கின்ற போது, தமிழ் மண், கண்ணீர் உதிர்க்கிறது. தமிழ்நாட்டு மக்கள், பெருமூச்சுவிடுகிறார்கள்.

மலைவாசத்திலிருக்கும் நேருவுக்கு, சைப்ரஸ் தீவிலிருக்கும் கிளர்ச்சியைப் பற்றியும், அல்ஜீரியப் பிரச்னைபற்றியும், லெபனான் தகராறு குறித்தும் எண்ண நேரமுண்டு. இந்த வாரத்தில் இந்திய அரசின் சார்பில், லெபனானுக்குப்போகும் ஐ. நா. குழுவில், ஒருவர் செல்ல இருக்கிறார்!

அமைச்சர்களாக உலவும் இவர்களுக்கு, வீண்வம்படிக்கவும், வேண்டாத விஷயங்களை மக்கள் மத்தியில் போட்டுக் குழப்பவும், உதகைமண்டலம்போய் காய்கறி உற்பத்திகளைப் பார்வையிடவும், நேரமுண்டு; நினைப்புமிருக்கிறது!!

ஆனால், ஒருவர் வாயிலிருந்தாவது, இலங்கையில் மடிந்தார்களே, என்ன நேருமோ என்று அஞ்சிச் சாகிறார்களே, அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய தமிழர்களைப் பற்றி, ஒரு சொல்கூட வரவில்லை, இது வரையில்.

செல்லுமிடந்தோறும் சொற்பொழிவு செய்யும் காமராசரோ போகுமிடமெல்லாம் புலம்பிடும் சுப்ரமணியனாரோ, அறிக்கைகள் விடுவதில் ஆசை காட்டிடும் ராஜாராம் அவர்களோ, எவரும் ஒரு சொல் உதிர்க்கவில்லை! ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட விட்டதாகத் தெரியவில்லை!!

ஏன் இப்படி? சென்னை அரசு; துடிதுடித்திருக்க வேண்டுமே—டில்லியை விட, அக்கறை அதிகம் இருக்க வேண்டியது சென்னைக்குத்தானே—இங்கிருந்து சென்றவர்கள்தானே இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்கள்—அவர்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள்; துரத்தித் துரத்தி அடிக்கப்பட்டார்கள்; கடைகளைவிட்டு விரட்டப்பட்டார்கள்; சென்ற இரவிலிருந்து அவிழ்க்கப்பட்டுச் சாகடிக்கப்பட்டார்கள்; என்ன நேருமோ என்று கலங்கி நிற்கிறார்கள் — தமிழ்மொழிக்கு இடமில்லை, தமிழர்களுக்கு இடமில்லை, தவிக்கிறார்கள், தத்தளிக்கிறார்கள்—ஒருசொல் உதிர்க்கவில்லை, எவரும்! என்று எண்ணிடும் தோழர்காள், இதோ ஒரு செய்தி, கிடைத்துள்ளது. நீங்கள் எல்லாம் எண்ணுவதுபோல, காமராஜ் அரசு, சும்மாயில்லை. தொடர்புகொண்டிருக்கிறார்கள்—அதுவும் சாதாரணத்தொடர்பு அல்ல, நெருங்கிய தொடர்பு!! யாரோடு? பண்டாரநாயகாவுடனா, பாராளும் டில்லியின் சார்பில் இலங்கையில் வீற்றிருக்கும் இந்தியக் கமிஷனரோடா, யாரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிய விரும்பலாம், அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டால்தானே, விபரங்களும் விஷயங்களும் கிடைக்கும், அதனால் அவர்களோடுதான் தொடர்புகொண்டிருக்கும் என்று எண்ணலாம்.

அந்த அதிகாரம் ஏது இவர்களுக்கு! — அதனால், நேரடித் தொடர்பு இலங்கையோடு, இந்தியக் கமிஷனரோடு கொண்டில்லை — டில்லியோடு கொண்டிருக்கிறார்களாம்! கலங்கும் இலங்கை குறித்து, டில்லியோடு, சென்னை நெருங்கிய தொடர்புகொண்டுள்ளதாக, ஒரு தகவல் சென்ற வாரம் வந்துள்ளது ஏடுகளில்! என்னடா சென்னை சும்மாயுள்ளதே என்று திகைத்த ஒரு நிருபர் போய், சேகரித்து, இத்தகவலைத் தந்துள்ளார்!!

என்ன தொடர்பு தெரியுமா?—இலங்கையில் என்ன நடக்கிறது என்பதற்குச் சரியான விபரங்கள் கிடைக்கவில்லையாம் சென்னை அரசுக்கு! அந்த விபரங்களை, முறைப்படி சேகரித்து அடிக்கடி அனுப்பும்படி, டில்லிக்கு சென்னை சர்க்கார் வேண்டுகோள் விட்டுள்ளதாம்!!

விபரங்களை அனுப்பி வைக்குமாறு சென்னை, வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறது — தமிழகத்துக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலுள்ள தூரம்கொஞ்சம். இருபது மைல்கூட, இல்லையென்பர். இவ்வளவு அருகிலிருக்கும் இலங்கையில் தமிழன் சாகிறான்—அவன் ஏன் சாகிறான், எப்படிச் சாகிறான், என்பதைப் பற்றித் தகவல் சேகரித்து உடனுக்குடன் தருமாறு, எங்கோ இருக்கும் டில்லியைக் கேட்கிறது, சென்னை! நெருங்கிய தொடர்பு, டில்லியுடன், வைத்திருப்பதாகச் செய்தி தரப்படுகிறது, நாட்டுக்கு!!

நீரில் வந்த நிமிர்ப்பரிப் புரவியும், கப்பலில் வந்த கருநிற மிளகும், வடமலையில் விளைந்த மணியும் பொன்னும், குடகுமலையில் கிடைக்கும் அகிலும் தேக்கும், கங்கைப் பொருள்களும், காவிரியின் வளமும், ஈழத்துப் பொருளும், கடாரத்துச் செல்வமும், மகதநாட்டு தச்சரும், அவந்திநாட்டுக் கொல்லரும், வச்சிர நாட்டுத் தொழிலாளரும், ரோமாபுரியிலிருந்து வந்த வணிகரும், அந்நாட்டு மன்னன் அனுப்பிய தூதரும், இருந்த இடம் தமிழகம்! அப்போது வாழ்ந்த, முடிவேந்தர் மூவரும் கடல்கடந்து வெகு தொலைவிலுள்ள நாடுகளோடெல்லாம் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்று சரிதம் செப்புகிறது!!

காமராசர் அரசு, இதோ அருகிலிருக்கும் இலங்கையில் கலங்கிக்கண்ணீர் விட்டுக் கதறும் தமிழர்களின் நிலைபற்றி அறிய, டில்லிக்குக் கடுதாசி போடுகிறது! விபரங்களை அனுப்புமாறு, வேண்டுகோள் விடுக்கிறது!!

ஒரு தமிழனுக்கு வேதனையெனில், அத்தமிழனின் மண்ணில் ஆண்டிடும் அரசுக்கு தூக்கம் வருமா? அந்த அரசு, உள்ளபடியே தமிழர் தம் அரசெனில், சும்மாயிருக்குமா? துடித்து ஓடியிருக்க வேண்டாமா, டில்லிக்கு! ஒரு தூதரை தன் சார்பில் இலங்கைக்கு அனுப்பிடச் செய்திருக்கக்கூடாதா! செய்யவில்லை, சென்னை அரசு—இலங்கையில் நடப்பது பற்றி சரியான தகவல்கள் தருமாறு, டில்லியோடு, தொடர்பு கொண்டிருக்கிறதாம், தொடர்பு.

இலங்கையில் நடைபெற்ற கலவரங்கள் குறித்துப் பலப்பல கூறப்படுகின்றன — தப்பி வந்தோர் தந்திடும் தகவல்கள் பயங்கரமாய்உள்ளன; அங்கிருந்தோ கடிதங்கள் எதுவும் வருவதில்லை, ஏடுகள் ஒன்றோ இரண்டோதான் வருகின்றன — இந்த நிலை பொது மக்களுக்குத்தானென்றால், அரசும் அதே நிலையில்தான் இருக்கிறதாம் — தகவல்களைத் தருமாறு கடிதம் எழுதுகிறதாம், கடிதம்!!

என்ன செய்தார், இலங்கையிலிருக்கும் இந்தியத் தூதர்? அவர் அனுப்பிய செய்திகளை வைத்து, என்ன செய்தது டில்லி சர்க்கார்? — தகவல் ஏதுமில்லை! லெபனானுக்கு இந்தியாவின் சார்பில் செல்லவிருக்கும் தனித் தூதர் பற்றிச் செய்திகள் வருகின்றன—அவைகளில் கவனம் செலுத்த டில்லிக்கு ஓய்விருக்கிறது — ஆனால், அந்தோ பரிதாபம் செத்திடும் தமிழ் மகனைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆளில்லை; உதவிட ஒருவருமில்லை!!

அவனுக்கென ஒரு ஆட்சியில்லாததால், அவன் பெயர் சொல்லி வாழும் ஆட்சி திறமையும் விவேகமும் அற்றதென்பதால், சாகிறான்; தத்தளிக்கிறான்; தாயகத்தை எண்ணிப் புலம்புகிறான்.

பரிகாரம் காண வேண்டிய டில்லியோ, பேசாதிருக்கிறது. அதற்குப் பணிந்துகிடக்கும் சென்னையோ; தொடர்பு கொண்டுள்ளதாம், தொடர்பு! செய்தி, வருகிறது!! ★

இரத்தக்கண்ணீர்

மலர் 16] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [22-6-58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 49

விழிகள், குளமாகின்றன.
மொழி குளறுகிறது.
பெருமூச்சு விடுகிறோம்.
பேச நா, எழவில்லை!
இதயம், துடிக்கிறோம்.
நாடா? இல்லை, புலிக் காடா?
என்று, நம்மை நாமே, கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

சென்னை! சிங்காரத் திருவிடத்தின், சிறப்புறு நகரம். வானமுட்டும் மாளிகைகளும், விசாலமுட்டும் வியாபாரக் கம்பெனிகளும், வாணிபம் செய்யும் வடவர் தம் கோட்டமும், அலைபாயும் கடலும் உள்ள அழகுபுரி.

அங்கே, எட்டுப்பேர் மாண்டார்கள்! 11 வயதாம், 24-வயதாம், 43-ஆகிறதாம் பட்டியலும் தருகிறார்கள்—மாண்டவர்களையும், மாண்டோர் தம் விபரத்தையும் கேட்கக்கேட்க, இதயம் எரிமலையாகிறது. உள்ளம் துடிக்கிறோம்.

காங்கிரஸ் ஆட்சிப்பீடம் ஏறியதுமுதல், துப்பாக்கிகள் மாதாமாதம் வெடிக்காமலிருப்பதில்லை—குண்டடிபட்டு உயிரிழந்தோர் ஏராளம்—இந்த உதவாக்கரைப் போக்குக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படாதா என்று ஏங்குவோர், அநேகம்.

இதோ, இன்னொன்று! சென்னைத் துறைமுகத்தில், குண்டுமாரி நடைபெற்றது. கூடியிருந்தோர், 5000-க்கு மேலிருக்குமாம். அவர்களை நோக்கி, துப்பாக்கிகள் முழங்கின. எண்மர் பிணம் என்கிறது அரசாங்க அறிக்கை! அவ்வட்டாரத்தினர் தரும் கணக்கோ, குலைநடுங்கவைக்கிறது!! காயமுற்றோர் 200-க்கு மேலிருக்குமாம் — படுகாயமடைந்தோர்—கால் போனவர்கள் கையிழந்தவர்கள் ஏராளமாம். ஐயகோ, ஏராளமாம்.

'டீ' வாங்கப்போனவன், தையல் கடைக்காரர், வீதிவழியே போனவர், சந்துக்குள்ளே பயந்து ஓடியவர், இப்படியாகப் பலர் பிணமாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மடமடவென, ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகச் சாய்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர் — தாலியிழந்தனர் தாய்மார்கள்! தம்பிகளை இழந்தனர் அண்ணன்மார்! கையைப்பார் — காலைப்பார்—என்று தடவித்தடவி வளர்த்தெடுத்த பெற்றோர், 'அப்பா, மகனே, அலங்கோலமானாயோ, என்று அலறுகின்றனர்!!

தலை, தரையில் சிதறிக்கிடந்ததாம்.
சுவர்களில், இரத்தத்துளிகள் நிரம்பினவாம்.

சென்னை இதுவரை கண்டிராத சம்பவம் என்கிறார்கள்—எப்போதும் இப்படி நடைபெற்றதில்லையாம். துறைமுகம், இருக்கின்றபகுதி, மாம்பலமல்ல, மயிலாப்பூருமல்ல! ஏழைகள் வாழ்கின்ற இடம்!! சின்னஞ்சிறு சந்துகளும், அந்தச் சந்துகளுக்குள் 'சாவே, வா' என்று அழைத்திடும் நிலையில் உழைப்பாளர்களும், அந்த உழைப்பாளர்கள் உலவிடும் மண்ணடி போன்ற நெருக்கடியான தெருக்களும் நிரம்பியவட்டம். அங்கே, ஓட ஓடச் சுட்டார்களாம்—துரத்தித் துரத்திச் சுட்டார்களாம் — ஏடுகள் சொல்லுகின்றன! கண்ணால் கண்டோரும் கதறுகின்றனர்!!

துறைமுகத்தில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்கள் கேட்டது வாழ்வு; ஆனால், அவர்கட்குத் தரப்பட்டிருப்பதோ, பிணங்கள். சென்னையிலே மட்டுமல்ல, அகில இந்தியாவிலுமுள்ள எல்லாத் துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் கடந்த 16-ந்தேதி வேலைநிறுத்தம் நடைபெற்றுள்ளது. கலவரங்கள் அடிக்கடி எழும் கல்கத்தா, பயமறியாதவர்கள் வாழும் பம்பாய், எர்ணாகுளம் கொச்சி, விசாகப்பட்டினம், இப்படி எல்லா இடங்களிலும் வேலைநிறுத்தம் தொடங்கியிருக்கின்றனர் தொழிலாளர்கள். ஆனால் அங்கெல்லாம் துப்பாக்கி வெடிக்கவில்லை; காமராசர் ஆட்சிதான், இக் கைங்கரியத்தைத் திறம்படச் செய்திருக்கிறது. தமிழ் மண்ணில்தான், இரத்தக்களரி! சாவு! தாலியறுந்தோர்! தத்தளிப்போர்!

"20-நிமிடங்கள், கண்ணீர்ப்புகைவிட்டார்கள் போலிசார். அப்படியும் கலையவில்லை கூட்டம். 5000-க்குமேலிருக்கும். பிறகு, தடியடிப்பிரயோகம் செய்ய நேர்ந்தது. மக்கள், கல்லால் அடித்தார்கள். கலவரம் நேரும்போலிருந்ததால். துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யும்படி ஏற்பட்டது."

வழக்கமாக, ஒரு துப்பாக்கிப் பிரயோகத்துக்கு என்ன விளக்கம் தரப்படுமோ அது அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது அரசால்! கண்ணீர்ப்புகை விட்டும் கலையவில்லை—ஒரு நிமிடம் இரு நிமிடமல்ல, இருபது நிமிடங்களுக்குக் கண்ணீர்ப்புகை விட்டும் கலையவில்லை—ஆகவே, துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யும் கட்டம் ஏற்பட்டது. அறிக்கையைக் காணுறும் போது, இருபது நிமிடங்கள் கண்ணீர்ப்புகைக்கே அஞ்சாத கூட்டத்தை வேறு எப்படிக் கலைப்பது

என்றே எண்ணத்தோன்றும். ஆனால், இருபது நிமிடங்கள் கண்ணீர்ப்புகை விட்டும் ஏன் கூட்டத்தினர் கலையவில்லை? கண்ணீர்ப்புகையென்ன கரும்பா! பசித்த வயிறு கொண்டோருக்கு அது என்ன பலாப்பழமா! புகை மூக்கிலும் நெஞ்சிலும் ஏறும்போது, கண்களில் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டியதுபோல இருக்கும்—கண்ணிருந்தும் குருடன்போல் நிற்கவேண்டியிருக்கும்—கண்களைக் கசக்கிவிட கசக்கிவிட எரிச்சல் அதிகமாகும் — இருந்தும் அதையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு, 20 நிமிடங்களுக்குத் தொழிலாளர்கள் கலையாமலும் ஓடாமலும் இருந்தார்கள் எனின், தொழிலாளர்மாட்டு, எவ்வளவு கட்டுப்பாடு இருந்திருக்கிறது-தமது கோரிக்கைகளைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் எவ்வளவு உறுதியோடு இருந்திருக்கிறார்கள் என்கிற உண்மையே விளங்கும்.

5000க்கு மேற்பட்டோர், இருபது நிமிடங்கள், கண்ணீர்ப் புகை விட்டும் ஏன் கலையவில்லை? அரசு, தமது வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்க, தமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றாமல் தள்ளிப்போட, ஆயிரமாயிரம் சாகசங்களைச் செய்யும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து, அப்படி என்ன நேர்ந்தாலும்—எது ஏற்பட்டாலும் உள்ள உறுதியோடு தமது கோரிக்கைகளைப் பெறவேண்டும் என்று இருந்திருக்கின்றனர். அது ஒன்றே போதும் தொழிலாளர், தம் கோரிக்கைகளில் எவ்வளவு உறுதியோடு உள்ளனர், அக்கோரிக்கைகள் எவ்வளவு நியாயம் நிரம்பியவை என்பதை விளக்க!!

தொழிலாளர்கள் தமது கோரிக்கைகளைக் கூறுவதும், முதலாளிகள் அதனை மறுப்பதும், பிறகு, வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுவதும் அதைக் கண்ட முதலாளிகள் "லாக் அவுட்" செய்வதும், கிளர்ச்சி தீவிரமாக நேருவதும் முதலாளித்துவ அடிப்படையிலுள்ள மண்ணில், சகஜம். இப்படி ஒரு சிக்கல் நேரும்போது, இரு சார்புக்கும் பொறுப்பாகவுள்ள அரசு, நடு நிலையிலிருந்து சுமுகமும் சமாதானமும் ஏற்படப் பணியாற்றவேண்டும். அதுதான் ஒரு ஜனநாயக அரசுக்குள்ள கடமை என்று அனைத்துலகும் கூட ஒப்புக்கொண்டுள்ளன. ஆனால் இப்படி ஒரு சிக்கல் ஏற்படும்போதெல்லாம், இப்போதுள்ள அரசு, நடுநிலை என்பதை மறந்து, எப்படி எப்படித் தொழிலாளர்களைமிரட்டலாம் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பதை அறிவோம்! கடந்த திங்களில், இதே காரணத்தால், வடக்கேயுள்ள டாடா தொழிற்சாலையில், துப்பாக்கி வெடித்ததும்—பலர் மாள நேர்ந்ததும் கவனமிருக்கலாம். சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, வால்பாறையில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் போராட்டம் துவக்கிய போதும், இதே கதி ஏற்பட்டது நினைவிருக்கலாம், பலருக்கு.

முதலாளிகள் — தொழிலாளர்கள் ஆகியோருக்கிடையிலே ஏற்படும் பிரச்னைகளிலேயே இந்தப் போக்கினைக் காட்டும் அரசு, தனக்குக்கட்டுப்பட்ட இடங்களில் இப்படித் தகராறுகள் மூளுமானால் எப்படி நடக்கும் என்பது தெரிந்ததுதானே! தமக்குக் கட்டுப்பட்ட என். ஜி. ஓ.க்களானாலும் சரி, தம் பொறுப்பிலுள்ள இடங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் குரல் எழுப்பினும் சரி, முதலாளியின் இடத்திலிருந்து உற்றுப்பார்க்கும் ஒரு மதோன்மத்த குணத்தைக்கொண்டிருக்கிறது. எப்படி ஒரு முதலாளி, தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிப்பதில் கவனம் செலுத்துவாரோ அதைப்போலவே அரசும் நடந்துகொள்ள முயற்சிக்கிறது.

சித்தாப்பை நிலை நாட்டிக்கொள்வதில் சுதந்திர சர்க்காருக்கு இருக்கின்ற அளவுக்கு ஆசை, ஏழை மக்களின் இதயத் துடிப்பை அறிந்துகொள்வதில் இருப்பதில்லை.

அதனால்தான், தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யப்போவதாக அறிவித்ததும், சமரச முயற்சிகளில் அதிகம் கவனம்செலுத்தாமல், அதை முறியடிப்பதில் அக்கறை காட்டத் துவங்கிற்று. தெரிந்தோ தெரியாமலோ இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் இங்குள்ள காமராசர் சர்க்கார், அதிக சித்தாப்பைக் காட்டிக்கொள்ள, ஒவ்வொரு தடவையிலும் முயற்சித்து வருகிறது! அதிலும், கடந்த தேர்தலில் அதிக வெற்றிபெற்றோம் என்கிற தைரியம் வந்த பிறகு, காமராசருக்கு, எதுவும் சாதாரணம் — எல்லாம் சாதாரணம் என்பதாகிவிட்டது! பெரியாருடனே கூடிக் குலவுவதிலும் சரி—பிறகு அவர்தம் படையினரைக் கூண்டுக்குள் தள்ளுவதிலும் சரி; பேச்சுரிமையைப் பறிப்பதிலும் சரி, அதைக் கண்டிப்போர் மீது போலீசை ஏவிவிட்டுத் துவைப்பதிலும் சரி; தனக்குநிகர் யாருமில்லை என்கிற சித்தாப்பைப் பெற எல்லா வழிகளிலும் ஈடுபடத் தவறுவதில்லை. கண்டோம், நேருவுக்குக் கருங்கொடி பிடிக்க முடிவு எடுத்தபோது!!

மக்கள் குரலை, வெகு சாதாரணமாக எண்ணுவது மட்டுமின்றி; அதிருப்தியடைந்த மக்கள் ஏதாவது ஆத்திரக் குரல் எழுப்ப முனைந்தால், அதனைப் போலீசையும் படையையும் கொண்டு, பயமுறுத்தி, கிள்ளிவிட வேண்டும் என்கிற திமிர் அதிகமாகி வருகிறது, சென்னை அரசுக்கு.

காமராசரிடத்திலா பலிக்கும் — அவர் மாநிலத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் நடுங்குகின்றன — நயத்தாலும் பயத்தாலும் பார்ப்பார்; முடியாவிடில் அடக்குமுறைதான் — துவைத்துத் தள்ளுவார்; துப்பாக்கிகளை வெடிக்க விடுவார்—அண்டித் தண்டனிட்டால் ஆதரிப்பார், அல்லாதோரைப் படாதபாடு படுத்தி விடுவார்—ஏ, அப்பா பலே ஆள், அவர்!—என்று, டில்லியினர் பேசவேண்டுமென்பதற்காக, அவர் கொடுத்திருக்கும் பலி பெரிது, பெரிது.

கல்கத்தா — பம்பாய் — விசாகை — கொச்சி — எர்ணாகுளம் போன்ற துறைமுகங்களில் எல்லாம் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்கின்றனர். அங்கெல்லாம் துப்பாக்கியும் வெடிக்கவில்லை — தடியடியும் ஏற்படவில்லை. அதுமட்டுமின்றி. அங்குள்ள 'அரசு'களெல்லாம் இந்தளவுக்குச் 'சதி'களிலும் ஈடுபடவில்லை!

தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுவார்கள் என்றதும், லாரிகளையும் பஸ்களையும் தேடிப் பிடித்து, சென்னைக்கு அருகிலுள்ள மாவட்டங்களுக்கெல்லாம் அனுப்பி, கிடைத்தவர்களையெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு 2 ரூபாய் கொடுப்போம் வருக வருக வெனச் சொல்லி, ஆள்பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள்! அப்பாவி மக்களும், 'வேலை' கிடைக்கிறதே என்ற

(13-ம் பக்கம் பார்க்க)

கற்பனை உரையாடல்

டில்லி மூலபீடத்திலே.....

—[புதுமைப்பித்தன்]—

[அழகான அறையொன்றில் உள்நாட்டமைச்சர் கோவிந்த் வல்லப பந்த் தேநீரை ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு, சோபாவின் மீது போடப்பட்டுள்ள வெல்வெட் திண்டின் மேல் கைகளை ஊன்றிய வண்ணம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். 'எதிர்சோபாவில் தேநீரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுவைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறார், நிதி அமைச்சர் மொராஜி தேசாய்.]

மொரார்ஜி தேசாய்:- என்ன மிஸ்டர் பந்த்! ஒரேயடியாகச் சிந்தனையில் மூழ்கிவிட்டீர்!

பந்த்:- உம்... கட்டிய கோட்டைகளெல்லாம் தரைமட்டமாகி விட்டன. எண்ணிய எண்ணங்களெல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டன.

மொ. தே:- அதற்குள் அவசரப்பட்டு இந்த முடிவிற்கு வந்துவிட்டீர்களே! நேருவிற்குப்பின் கோவிந்த் வல்லப பந்த் என்பதை மறந்துவிட்டீர்களா? இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் பண்டித நேரு பதவியிலிருக்கப்போகிறார் என்பதைப் பார்ப்போம்!

பந்த்:- மொரார்ஜி! நேருவிற்குப் பின் நான்தான என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால்... எனக்கும் வயதாகிறது. வெகு சீக்கிரம் பாரதத்திலே பந்தின் பிரதம ஆட்சியின் கீழ் இந்தி கொடிகட்டிப் பறக்கவேண்டும் என்பதுதான் எனது ஆசை—ஏன், வெறி என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

மொ. தே:- பாரதத்திலே பந்த் வெகு சீக்கிரம் பிரதமராகப் போகிறார் என்பதென்னமோ நிச்சயம். ஆனால்...

பந்த்:- (கடுகடுத்த முகத்துடன்) ஆனால் என்ன?

மொ, தே:- இந்தி இந்த நாட்டின் ஆட்சிப்பீடமேறுமா என்பது சந்தேகம்!

பந்த்:- ஏன்?

மொ தே:- 'டெல்லி டைம்ஸி'லே தாங்கள் காணவில்லையா?

பந்த்:- எதைச் சொல்கிறீர்கள்?

மொ. தே:- அதுதான் D. M. K. தமிழ்நாட்டில் காங்கிரசிற்கு எதிராக மிகப்பெரிய கட்சியாக வளர்ந்து வருகிறது. அதைப் பற்றி டெல்லி டைம்ஸிலே தொடர்.கட்டுரையே வருகிறது. ஏன் — மெயில் பத்திரிக்கை கெட் லைன்சாகக்கூட (Head Lines) சில சமயம் வருகிறது. அதைத் தாங்கள் காணவில்லையா! ஓ...! தாங்கள் பதவி வெறியில் அதைக் கவனிக்கவில்லைப் போலும்.

பந்த்:- என்ன! வெறி என்கிறீர்!

மொ, தே:- கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் தாங்கள்தான் அந்த அழகான வார்த்தையைஉபயோகித்தீர்கள்! மேலும் நானும் அந்த ... மொழி வெறி, பதவி வெறி பிடித்தவன்தானே! இல்லாவிட்டால், இந்த நிதிமந்திரி பதவிக்கு என்னையும்விடத் திறமைசாலிகள் சிலர் இருக்க நான் வந்திருப்பேனா? உம்... அதிருக்கட்டும் — விஷயத்திற்கு வருவோம். சென்ற சில வாரங்களுக்கு முன் அந்தக்கட்சியைப் பற்றி 'கரண்ட்' பத்திரிக்கையிலேகூடப் பாராட்டிச் செய்தி வெளிவந்துள்ளது.

பந்த்:- ஓ! இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. 'இந்தி ஏகாதிபத்தியம்' என்று என் முன்னாலேயே பேசிய அந்த சம்பந்தின் கட்சியைத்தானே சொல்லுகின்றீர்கள்?

மொ. தே:- ஆமாம்; ஆமாம் போன 'லோக் சபை'க் கூட்டத்திலேகூட கேஸ்களையே கிடுகிடுக்க வைத்த அந்த சம்பந்தின் கட்சியைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

பந்த்:- அவர்களுக்கு இந்தி மீது கொஞ்சம்கூட விருப்பம் கிடையாதா?

மொ. தே:- நம்ப இந்தி மொழியை லம்பாடி மொழியென்றல்லவா பேசறாங்க. இதிலே நல்ல இலக்கணமே இல்லையாம்; ஆங்கிலத்தின்முன் நிற்கக்கூடத் தகுதி இல்லையாம்.

பந்த்:- இதையெல்லாம் இந்தி கற்ற நம் பிராமணர்கள் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?

மொ. தே:- ராஜாஜியே எதிர்க்கும்போது.....உம்.....ராஜாஜி இந்தியை எதிர்க்கிறதுக்குக்கூட......மூலகாரணமாயிருந்தவங்க கருப்புச் சட்டைக்காரங்கதானாம்.

பந்த்:- (பெருமூச்சுடன்) உம்...... நிலைமை ரொம்ப........முத்தி விட்டதுபோலிருக்கே.

[பந்த் பற்களை நறநறவென்று கடிக்கிறார். குறிப்பறிந்த மொரார்ஜி தேசாய் பணியாளை இன்னுமோர் கோப்பை தேநீர் கொண்டு வரும்படி பணிக்கிறார். பணியாள் கொண்டு வந்து கொடுக்க, அதை வாங்கி மொரார்ஜி பந்திடம் நீட்டுகிறார். பந்த் ஒரே மூச்சில் தேநீரைக் காலி செய்துவிடுகிறார்.]

★

சரித்திரத்தின் தந்தை!

—[இரா. மதனகோபால், பி. காம்.]—

"ஆலிகார்னசசைச்சேர்ந்த எரோடோடஸ் இங்கு தன்னுடைய ஆராய்ச்சிகளை, காலம் செய்யும் கோலத்தால் ஞாலத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் நீள் வையத்தினுள் வதியும் மக்கள் மத்தியினின்று மறைய ஏது இல்லை என்ற எண்ணத்தோடும், கிரேக்கர்களாலும் மற்றவர்களாலும் காட்டப்பட்ட வீர தீர உயர்ந்த செயல்கள் சிறியனவல்ல என்ற நினைப்போடும், குறிப்பாக என்ன காரணத்தின் பொருட்டு அவர்கள் அச் செயல்களைச் செய்தார்கள் என்பதையும் குறித்தும் வெளியிடுகிறான்."

இப்படித்தான் ஐரோப்பாவின், அல்ல, உலகத்தின் முதல் சரித ஏடு துவங்குகிறது. இது இவ்வுலகம் கண்ட இலக்கியங்களில் தலை சிறந்த ஒன்று.

இவனைத்தான் சீரிய சிந்தனையாளன் சிசரோ "சரித்திரத்தின் தந்தை" என்றெல்லாம் போற்றிப் புகழ்ந்தான். இதை யாராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ இயலாது. "கவிஞர்களிடையே கவின் மிகு இடம் பெற்ற ஹோமரைப் போன்று, சொற்பொழிவாளர்களிலே சிறந்தவன் சிந்தனை நிறைந்தவன் என்று சொல்லப்படும் டெமாஸ்தனிஸ் போன்று சரித்திர ஆசிரியர்களினூடே எரோடோடஸ். "அவன் எழுத்து நடை எழிலும், ஏற்றமும், இனிமையும், சுவையும் மிக்கது" என்று லெம்பிரேர் எழுதுகிறார். அதுமட்டுமன்று; எரோடோடசை "ஐரோப்பிய உரைநடை எழுத்தின் தந்தை" என்றும் எள்ளளவும் ஐயமின்றிப் பகரலாம்.

தான் வாழ்ந்த காலத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளையும், சேதிகளையும்திரட்டவும், கோர்வையாக அமைக்கவும் தன் திறனைப் பயன் படுத்திய இப்பேரறிஞன் தன் வாழ்வைக் குறித்தமட்டில் ஏதும் தொடாமல் விட்டுவைத்தது விந்தையாகவுள்ளது! இன்றும் இவன் வாழ்வைப் பொறுத்த மட்டில் சரிதம் ஏதும் கூறாத நிலையில் உள்ளது!

ஆலிகார்னசஸ்—ஆசியாமைனரில் உள்ள காரியாவில் ஒரு நகரம்—அங்கு பிறந்தவன் தான் எரோடோடஸ். அவன் பிறந்தது ஏறக்குறைய 484 கி. மு. வாகயிருக்கலாம்! சலாமிஸ் என்னும் பெரும் கடற் சண்டையில் ஜெர்க்சஸ்காரர்களுக்காகத் தீவிரமாகப் போரிட்ட பெண் இராணி ஆர்டிமிஸியாதான் அவ்வமயம் ஆண்டுகொண்டிருந்தாள். எரோடோடஸ் இளைஞனாயிருக்கையில் அவள் பேரன் லிக்டாமிஸ் என்பவன் அந்நகரத்தின் கொடுங்கோலனாக இருந்தான். பெர்ஷியாவின் பேரரசனை அர்டாக்செர்க்சஸ் என்பவன் கீழ்தான் அவன் இருந்தான்.

பெர்ஷிய பேரரசனிடமிருந்தும், லிக்டாமிசிடமிருந்தும் நகரத்தை விடுவித்து, சுதந்திர கிரேக்க நகராக்க முயற்சித்த புரட்சிவாதிகளின் கட்சியில் சேர்ந்தான இலட்சியவாதி எரோடோடஸ். எரோடசின் மாமனும் இதிகாச கவிஞனுமான பனயாசிஸ் என்பவனதான் அக் கட்சிக்குத் தலைவன். அவன், பின்னர், கைது செய்யப்பட்டு, கொல்லப்பட்டான் லிக்டாமிஸ்ஸால். அதுபோது சாமோசிற்கு ஓடிவிட்டான் எரோடோடஸ். அங்கு இருந்த எட்டு ஆண்டுகளில் அந்த இடத்து மொழியான "லோனிக்" மொழியைக் கற்றான். இம்மொழியில் தான் அவன் தன் சரித்திரங்களை எழுதினான்.

பின்னர் கொடுங்கோலன் லிக்டாமஸ் வீழ்த்தப்பட்டான்; எரோடோடஸ் நாடு திரும்பினான். ஆனாலும், பதவிக்கு வந்த புதுக் கட்சியும் அவனை லிக்டாமஸ் பாவித்ததுபோல், பாவித்ததால், ஆலிகார்னசஸ்சை விட்டு புறப்பட்டு, ஊர்சுற்றும் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான்.

உலகக் கலாசாரத்தின் மையமாகவும், புகழின் உச்ச நிலையிலும் இருந்த எழில் நிரம்பிய ஏற்றமிகு ஏதன்சு அவனுடைய இரண்டாவது தாயகமாக ஆனது. அவன் பெரும் நாடகாசிரியனான சோபாக்கிளீசை தோழனாகப் பெற்றான். அவனுக்காகச் சோபாக்கிளீஸ் ஒரு பாவே இயற்றியிருக்கிறான். அது மட்டுமன்று; பெரிக்கிளிசும், மற்ற மேதைகளும் அவனுக்கு அறிமுகமானார்கள்.

அவன் எழுதிய சரித்திரத்தினின்று சிற்சில பகுதிகளை அவன் படித்து ஏதானியர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தினானாம். அதனால் அவர்கள் அவனுக்கு பொது மக்கள் பணத்தினின்று ஒரு பகுதி பரிசாக அளித்தனர் என்ற சேதி வழங்கி வருகிறது.

ஒலிம்பிக் பந்தயங்களில் அவன் சரித்திரம் மிகவாகப் பேசப்பட்டு பெரும் கையொலிகளையும், பாராட்டுகளையும் பெற்றது என்று கூறுவாருமுளர். நாட்டை விட்டுப் பிரிந்த எரோடோடஸ் மகிழ்வூட்டும் ஏதானிய சமூகத்தில் தன் வாழ்நாளைக்கடத்தவில்லை. அவன் சுற்றுப் பயணம் செய்து கொண்டேயிருந்தான்.

தன் சரித்திரத்தில் கூறியுள்ள கதைகளும், வருணனைகளும் பெரும்பாலும் அவன் வாழ்க்கையில் நடந்தனவாகவே உள்ளன. அற்றைக் காலப் பயணத்தின் இடைஞ்சல்களையும், தொல்லைகளையும், துயரங்களையும் எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவன் மேற்கொண்ட பயணங்களையும், அதன் பலன்களையும்கண்டு உள்ளபடியே, உளமாரப் பாராட்டி வாழ்த்த வேண்டும்.

அவன் நைல் நதி வழியாக மேல்

எகிப்து முழுதும் கண்டான். ஆசியா வழியாக பெபிலான் வரை சென்று சுசா, எக்படானுவிற்குச் சென்றான். கருப்புக் கடலில் சென்று டேனியுப் நதியின் சங்கமம் வரை கண்டு, இரிமியாவைச் சுற்றிப்பார்த்தான். பின்னர் கோல்கிஸ் (ஜார்ஜியா) தாண்டிச் சென்றான். டையரை நோக்கிக் கப்பலில் சென்று சிரியாவின் கடற்கரை முழுதும் கண்டான். திராசியன் கடற்கரையைப் பார்த்துவிட்டு, சைரினி, லிபியாவைச் சுற்றிப் பார்த்தான். கிரேக்கம் முழுவதும் சுற்றினான். எபிரஸ், தெஸ்ஸாலி, அட்டிகா, பெலோபோனஸ் ஆகிய இடங்களையும் பார்த்தறிந்தான்.

அவன் மேற்கொண்ட சுற்றுப் பயணங்களின் இன்றியமையாத நோக்கம் எதுவாகஇருந்தாலும்—சரித்திரம் எழுத முதல் சரித்திராசிரியன் மேற்கொண்ட பயணம்—அவைகளின் முடிவு தெள்ளெனத் தெரிகின்றது. ஏமாற்றத் தக்கனவும், முறையாக இல்லாத பிழையான குறிப்புகளுக்காகவும் அவன் தாக்கப்பட்டாலும் அவன் ஒரு சிறு குறிப்பை ஒப்பிடும் முகத்தான், மறுமுறை சென்றான் என்று தன் இரண்டாவது நூலில் குறித்திருப்பது இங்கு கவனிக்கவேண்டியது.

கி. மு. 432க்குப் பிறகு அவன் ஏதன்சில் இருந்தான் என்பது தெரிகிறது. கி. மு. 426—415 இவ்வாண்டுகளில் ஏதோ ஒன்றில் அவன் இறந்திருததல் வேண்டும். அவன் தொடங்கிய அப்பெரும் வேலைமுற்றுப்பெறுமுன்,ஏன்மறு முறை ஒபபிட்டு பார்க்கு முன் இறந்துவிட்டான் உலகத்தின் முதல் சரித்திராசிரியன்.

ஏரோடோடஸ் எழுதிய சரித்திரம் இன்றைக்குக் கூறப்படும் சரித்திரம் போன்றது அல்ல.

நிலத்தின் வருணனைகள், கட்டுக் கதைகள், நல்லறிவு புகட்டும் நவீனங்கள், விஞ்ஞானத்தின் பல கூறுகளைப்பற்றிய சேதிகள், திண்ணைப் பேச்சு, செய்திக் கதைகள் போன்றவைகள் குவிக்கப்பட்டுள்ளன அவன் சரித்திரத்தில்!

இதனால்தான் அவனை முறையாகச் சரிதம் எழுதத் தெரியாதவன் என்று கூறுகின்றனர் போலும்!

எரோடோடஸ் தன் சரித்திர நூல்களில் ஆங்காங்கே பல கவிஞர்கள் — பிண்டார் போன்றவர்களின் — கவிதைகளினின்று சிற்சில முக்கிய பகுதிகளைப் பெயர்த்தெடுத்து ஒப்புமை காட்டுகிறான். இதினின்று அவன் அற்றைக் கால கிரேக்க இலக்கியம் முழுதும் கற்றிருந்தான் என்று அறியலாம். நன்கு படித்தறிந்த மேதை, திறமை சாலி, தேர்ந்த எழுத்தாளன், தான் கண்டவற்றினின்று முடிவைக் கணிக்கும் ஆராய்ச்சியாளன் என்று அவன் எழுத்துப் பறைசாற்றுகிறது.

தான் கண்ட உண்மைகளை உறை போட்டு மறைக்காமல் உள்ளபடியே உரைத்தவன் எரோடோடஸ். அவன் உரை நடையின் தந்தை என்பதாலும், உலகின் முதல் சரித்திரம் எழுதிய மேதை என்பதாலும் மட்டும் போற்றப்படவில்லை. அவன் எழுத்திலே எழில் கொஞ்சுகிறது; அழகு மிளிர்கிறது; அருமையான கருத்துக்களைக் கொழித்தெடுத்துத் தருகிறான்; சுவையைப் பெருக்கும் சொல்லோவியத்தைச் சொல்லிச் சென்ற சொல்வல்லன். எரோடோடஸ் மேதை. அறிஞன், கலைஞன்—இவர்கள்தான் என்றும் இறப்பதில்லையே, உலகம் உள்ள வரை வாழ்பவர்களாயிற்றே!! ❀

டி காலே

சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கு முன் உலக மக்களின் வாயில்—பத்திரிகைகள் வாயிலாக அடிக்கடி அடிபட்ட பெயர் ஜெனரல் டி காலே.

சர்ச்சிலின் வார்த்தைகளில் இவரை வர்ணிக்க வேண்டுமாயின், 'பிரான்சின் விதியை நிர்ணயிக்கக் கூடிய மனிதர்' டி காலே.

இப்போது இவர் மீண்டும் பிரான்சின் 'விதியை நிர்ணயிக்க' முன்வந்திருக்கிறார்.

அல்ஜீரியாவில் கடந்த நான்காண்டுகளாக நடைபெற்று வரும் குளறுபடிகளை ஒதுங்கியிருந்து கவனித்து வந்த டிகாலே, அங்கு ஒரு 'குட்டி இராணுவப் புரட்சி' நடைபெற்றிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு மீண்டும் அரசியலில் தலையிட முன்வந்திருக்கிறார். பிரான்சின் 'தலைவிதியை' இந்த 'முரட்டு மனிதர்' டிகாலே எப்படித்தான் மாற்றப் போகிறார் என்பதைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

ஜெனரல் டிகாலே ஆஜானுபாகு, முரட்டுத்தனமும் பிடிவாதமும் நிறைந்தவர். யுத்த காலத்தில் இவர் ஜெர்மானியருக்கு எதிராகக் காட்டிய சாகஸங்கள், இவரைப் 'பிரான்சின் ரட்சகராக' உயர்த்தின. எனினும் ஜெர்மானியர்களிடம் டிகாலேயின் ஜம்பம் சாயவில்லை.

நேச நாடுகளின் உதவியுடன் பிரான்சு ஒருவாறாக 1944-ல் விடுவிக்கப்பட்டவுடன் ஜெனரல் டிகாலே பாரிசுக்குத் திரும்பினார்.

உடனே ஒருமந்திரிசபை அமைத்து அதற்குத் தாமே பிரதமரும் ஆனார்.

ஜெனரல் டிகாலேயின் பிடிவாத குணம் அவர் உடன் பிறந்தது என்றே கூறப்படுகிறது. அவர் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்னும் போக்குடையவர். இப்போக்கை அவருடைய இராணுவ வாழ்க்கை உரமிட்டுப் பலமாக்கியது.

எனினும் நெருக்கடியான சமயத்தில் டிகாலேயின் பிடிவாதம் நன்மையாக முடியலாம் என்ற கருத்தும் பிரான்சில் நிலவுகிறது. அதனால் பிரான்சின் கழுத்தில் சுருக்குக்கயிறு மாட்டப்பட்டுள்ள இச்சமயத்தில் ஜெனரல் டிகாலே அரசியல் நுழைவைச் சிலர் வரவேற்கின்றனர் போலும்!

முதல் உலகப் போரில் டிகாலே சிறு படையை வைத்துக்கொண்டே ஜெர்மானியருடன் துணிச்சலுடன் மோதிப் போர்க்கைதியாக அவர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டார். அப்போரில் அவர் பலமான காயமடைந்தார்.

இரண்டாவது உலகப் போரிலும் அவர் ஜெர்மானியரின் ஆக்கிரமிப்பு வேகத்தைத் தடுக்கப் பிரான்சின் நொண்டிப் படைகளை வைத்துக் கொண்டு படாதபாடு பட்டதை உலகம் அறியும்.

ஆனால் ஜெர்மானியர் மின்னல் வேகத் தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்க மாட்டாமல் பிரஞ்சு இராணுவம் மண்டியிட்டபோதுஜெனரல் டி காலே விமானமார்க்கமாக இலண்டன் போய்ச்சேர்ந்தார்.

ஜெனரல் டி காலே அயல்நாட்டிலே ஒரு போட்டி சர்க்காரை நிறுவிப் புதியதான ஓர் அரசியல் சித்தாந்தத்தையும் வெளியிட்டார்.

இவருடைய அரசியல் சித்தாந்தப்படி ஜனாதிபதி என்பவர் ஒரு சர்வாதிகாரியாவார்.

அதிகார ஆசை அளவுக்கு மீறிப் போய்க்கொண்டிருந்ததால் பிரஞ்சு மக்கள் டிகாலேயின் அரசியல் சித்தாந்தத்துக்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு 1946ம் ஆண்டு அவரை அரசாங்கத்தைவிட்டே வெளியாக்கினர். அவருடைய அரசியல் சித்தாந்தத்துக்கும் 1953ல் தடை விதிக்கப்பட்டது.

அன்றிலிருந்துஇன்றுவரை அரசியல் துறவு பூண்டிருந்த ஜெனரல் டி காலேயைத்தான் இன்று மீண்டும் அரசியலில் இழுத்துப் போடுகின்றனர் பிரெஞ்சுக்காரர்கள்.

—ஏஸ்ஜென்

செழுமையும் வறுமையும்

—[அனுசுயா—மோகனசுந்தரம்]—

செம்மை மிகுந்த ஒரு குடும்பத்தை நம் கண்முன் கொண்டு வருகிறார் நற்றிணையில் கவிஞர் போதனார். செல்வம் மிகுந்த ஒரு குடும்பம். பொன்னாலாகிய ஒளி படைத்த ஒரு கலத்தில் தேனும் உடன் கலந்தது போன்ற மிக்க சுவையுடைய பால் சோற்றை பெண் மகவுக்கு ஊட்டுகின்றனள் தாய். அக்குழந்தை உண்ண மறுக்கிறது. மீண்டும் தாய் வற்புறுத்துகிறாள். வாயினால் சொல்லிப் பார்த்தாள்; மகள் கேட்பதாக இல்லை. பூ வொத்த மெல்லிய சிறிய கோலெடுத்து "நீ சாப்பிடு! இல்லையேல் இக்கோலால் உன்னை அடிப்பேன்" என்கிறாள். அதற்கு மகள் "நான் சாப்பிட மாட்டேன்" என்று ஓடுகிறது. அங்ஙனம் ஓடும் பெண் மகவின் காலில் முத்துப்பரல் வேய்ந்த பொன் சிலம்பு அணிந்திருக்கிறது. சிலம்பு ஒலி கிளம்ப அது பாற்சோற்றை உண்ண மறுத்து, சிறு கோலுக்கும் அஞ்சாது ஓடுகிறது. அப்பெண் குழந்தையைப் பிடிக்க செவிலித் தாய்மாரும் ஓடிக் குழந்தையைப் பிடிக்க முயல்கின்றனர். வயது வந்த செவிலித் தாய்மார் குழந்தையைப் பிடிக்க முடியாது தளர்ந்து சோர்வடைகின்றனர். இனிய பால் சோற்றை உண்ண மறுத்து அப்பெண் மகவு இங்ஙனம் சிறு விளையாட்டு விளையாடுகின்றது.

புலவர் போதனார், பசி இல்லாத குழந்தைக்கு பசி உண்டாகுமாறு அக் குடும்பத்தார் செய்யும் காரியத்தையும், அதே சமயத்தில் பாற்சோறு, பொன்னாலாகிய கலம், முத்துப்பரல் வேய்ந்த பொற் சிலம்பு, செவிலியர் ஆகிய செய்திகளைக் கொண்டு அக்குடும்பத்தின் செழுமையை மிக அழகாக திரைப் படம்போல் நம் கண் முன் காட்சி தருகிறார். அவர் சொல்லாலேயே அக்காட்சியைக் காண்போம்.

"பிரசங் கலந்த வெண் சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர் பொன்கலத்து ஒருகை ஏந்திப்
புடைப்பில் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணென்று ஓக்குப் புடைப்பத்
தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொன்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று
அரிநரைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியர்
……………………பந்தர் ஓடி
………………………………"

செல்வச் செழுமை உடைய நற்காட்சி இங்ஙனமிருக்க:

இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு காட்சியை, வறுமையால் வாடிய பெருஞ்சித்திரனார் தன் குடும்பக் காட்சியையே குமணவள்ளலுக்கு ஒருபாடலில் விளக்குகிறார்.

தன் மனைவி வறுமையின் காரணமாக பல நாள் பட்டினி. குழந்தையும் இருக்கிறது. குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க முயலுகின்றாள். குழந்தையும் தன் தாயின் வறண்ட முலையைப் பல முறை கவ்வியும் பால் வராமையைக் கண்டு பசியால் துடிக்கிறது. தாய் பல நாள் பட்டினி இருந்ததால் இயற்கை உணவாகிய பாலும் இல்லாது போயிற்று. தாய் மடியில் இயற்கை உணவாகிய பால் இல்லாது போகவே, குழந்தை செயற்கை உணவாகிய சோற்றை நாடுகிறது. ஆனால் அடுக்களையில் சோறுண்ணலாம் எனச் சென்ற குழந்தை வெறும் கலத்தையே காண்கிறது. பசி குழந்தையை வாட்டுகிறது. குழந்தை தாய்க்கு பசியை அறிவிக்கிறது. பாவம்! புலவர் மனைவி என் செய்வாள், குழந்தையிடம் மரத்தால் ஆய புலியைக் காட்டி "கண்ணே! இதோ பார், பசி என்று கூறாதே, அழாதே! பார்த்தாயா புலியை. இந்தப் புலி பொல்லாதது. இனிப் பசிக்கிறது என்றால் புலி விழுங்கி விடும். இது பொல்லாத விலங்கு கண்ணே! எனக் குழந்தையை மருட்டுகிறாள். பின்னர் நிலவைக் காட்டிப் பசியை மறைக்க முயலுகிறாள். அதன்பிறகு குழந்தையை நோக்கி, உன்னை இப்படிப் பசியால் அலைக்கச் செய்த உன் தந்தை வந்தால் எப்படி வெறுப்பாய் என்று காட்டு! எனக்கேட்க, அக்குழந்தையும் தன் முகத்தைச் அதற்கு உரிய வகையில் சுளித்துக் காட்டுகிறதாம்.

பெருஞ்சித்திரனார் இங்ஙனம் ஒரு காட்சியைக் குமணன் முன் கொண்டு வருகிறார். ஏன் நம் முன்னும் கொண்டு வருகிறார்.

நற்றிணையில் செழுமையால் குழந்தைக்குப் பசி இல்லை. புறநானூற்றில் வறுமையால் பசிக்கின்ற குழந்தைக்கு உணவில்லை. அங்கே பால்சோறு பாழாகிறது. இங்கே வெறும் சோறும் இல்லை. அங்கே செழுமையால் ஒரு தமிழ் மகள் மகவைப் பேணிய விதம், இங்கே வறுமையில் ஒரு தமிழ் மகள் ஒரு குழந்தையைப் பேணிய விதம். வறுமைத் தாயின் துன்பக் காட்சியை பெருஞ்சித்திரர் சொற்களாலேயே இங்கு காண்போம்.

"………………………………
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்
கூழும் சோறும் கிடை இயூழின்
உள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு
மரப்புலி யுரைத்து மதியங் காட்டியம்
நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப்
பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்
………………………………"!

இத்தகைய இலக்கியங்களைத் துய்க்கின்றபோது உள்ளம் விளைவிக்கும் எண்ணங்கள் பல கோடிகளாக விரிகின்றன. சங்கம் சார்ந்த புலவர் பெருமக்கள் மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடிக்கின்றபோது அக்காட்சி ஒரு நாளைக்கு மட்டும் இன்பம் துய்ப்பதாய் இல்லாமல், உன்னுந்தோறும் உன்னுந்தோறும் உணர்வு வயப்பட்டு நாம் பல அரிய காரியங்களில் ஈடுபடுகிறோம். புலவர் போதனார் காட்டிய செழுமையையும், புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் தன்வாழ்க்கையிலேயே கண்ட வறுமைக் காட்சியையும் காணும்போது நம்மை ஒரு புதுப் பாதைக்கு செல்லத் தூண்டுகிறது.

★

கடைசிப் பயணம்!

பட்டத்து அரசி! பாராளும் இராணி! "நாமே அரசும்; நாமே யாவும்", எனப் பெருமை பேசிக் கிடந்தவள் தான் "மேரி அண்டாய்னெட்."

"சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம்; வெறும் சோற்றிற்கே வந்ததிந்தப் பஞ்சம்" என ஏழை—பாழைகள் பஞ்சப்பாட்டுப்பாடிக் கொண்டலைந்தபோதும், வயிற்றைக் காட்டி ஒரு துண்டு ரொட்டி கேட்டபோதும் "பஞ்சமா? அப்படியென்றால் என்ன? அது எப்படியிருக்கும்?" எனக்கேட்ட "பர்ணசாலைக்காரி" அவள்!

வரிசெலுத்த வக்கு இல்லாது மக்கள் வருந்தின சமயத்தில் சவுக்கால் அடித்து 'தர்பார்' நடத்தினள். ஏழைகள் இல்லாது வாடும் போது எங்ஙனம் வரிசெலுத்துவார்கள் என்பதை நினைக்காது வாட்டிப்படைத்த சுந்தரி அவள்! உண்ணாமல், உறங்காமல் உழைத்த மக்கள தாங்கள் நல்வாழ்வு வாழாதது மட்டுமல்ல, இவளின் கொடுரங்களால் கொல்லாமல் கொல்லப்பட்டனர்!

ஏழைகள் அழுதனர்! அவளோ சிரித்தாள்! பொன்னாபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு பிரபுக்களின் முன் பளபளக்க மின்னினள்! குடிக்கக் கஞ்சியின்றி எண்ணற்றோர் வாடிக்கிடந்த நேரத்தில், அவள் கோமான்களின் மத்தியில் விருந்துண்டு கேளிக்கைகளில் மூழ்கிக்கிடந்தாள்!

வேதனை இங்கே! விலா நோகச் சிரிப்பு அங்கே! ஆம்! இப்படித் தான் ஆக்கி வைத்திருந்தாள் நாட்டை!

தன் கணவன் "16-ம் லூயியை"யே தன்கைப்பொம்மையாக ஆட்டி வைத்திருந்தாள்! படாடோபமும், ஆணவமும் மிகுந்த அவள் முன் அரசன் நின்று பேசவே பயந்து கிடந்தான்!

எவரைப் பற்றியும் எண்ணாது—எதுபற்றியும் கவலை கொள்ளாது ஆணவத்தின் உச்சாணிக் கொம்பிலே நின்றிருந்தாள்! இந்த ஆணவப்போக்கு இவளை எங்கு கொண்டுபோயிற்று? சரித்திர ஆசிரியர்கள் "நாடு எனும் கப்பலை பாறையில் மோதி உடையச் செய்தவள் இவள்தான்" எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள், நம்மவர்களைக் கேட்டால் "பிரெஞ்சுப புரட்சிக்கு வித்தூன்றிய பிரமுகர்களில் இவளும் ஒருவள்" எனக் கூறுவர்!

ச. வெ. பாண்டியன்

ஆம்! இவளாலும் — இவளைப் போன்ற இவளுக்கு முந்தியவர்களாலும் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வரப்பட்ட கொடுங்கோன்மை, ஈவு இரக்கம் அற்ற செயல் மக்களையெல்லாம் ஒரு பெரிய புதிய நிலைக்கு இழுத்துச் சென்றது!

16ம் லூயி ஓரளவிற்குப் புத்திசாலி எனலாம்! தனது காலத்தில் ஆட்சியில் வெடிப்பு ஏற்படப் போகிறது என்பதை ஒருவாறு அறிந்து சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்து ஏமாற்ற எண்ணினன்! ஆனால் அரசி அதற்கும் விடவில்லை! அவனுடைய அலுவலில் தலையிட்டாள்! அரசியலில் தலையிட்டாள்! தனக்குவேண்டியவருக்கும், தனது உறவினர்களுக்கும் உயர்ந்த பதவிகளை அளித்தாள். மந்திரிகளின் வேலைகளில் தலையிட்டு அவர்கள் விரும்புவதைச் செய்யாது தடுத்தாள்! அரசன் வாளா கிடந்தான்! மந்திரிகள் செய்வதறியாது இருந்தனர்!

எரிமலை வெடிக்கப்போவதற்குண்டான அறிகுறிகள் தோன்றி வருவதை அறியாது குரங்காட்டம் ஆடினள்! புரட்சித் தீ பரவிக்கொண்டிருந்தது! அவள் புன்னகை வராளி பாடிக்கொண்டலைந்தாள்!

முடிவில் புரட்சி எழுந்தது! புதுயுகம் பூக்கலாயிற்று! ஏழைகள் எரிமலையாயினர்! 'ஓடப்பராக' இருந்தவர்கள் ஒப்பப்பராகத் தலைப்படலாயினர்! அவர்களின் கோபாவேசத்திற்கு 'பாஸ்டில்' சிறை இடிந்து தகர்ந்தது! ஆணவச் சின்னங்கள் அழிந்தொழிந்தன! தங்களை வாட்டிய ஆதிக்கபுரியினரை, அநியாயக்காரர்களை அழிக்கும் வண்ணம் அவர்களைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்தனர்! அவர்களுள் இவளும் ஒருத்தி! மமதையில் நின்ற 'மேரி'யின் கடைசி வாழ்வு இரங்கத்தக்கது.

பலி வாங்கும் எண்ணத்தோடு "மக்கள் நீதி மன்றத்திற்கு" கைதியாகச் சிறையிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டாள். அப்போது இரவு மணி நான்கு! நீதிபதிகளும், குற்றவாளிகளும் பொதுமக்களும் அவ்வளவு நேரமாகியும் உஷாராகவே இருந்தனர்! சோர்வு என்பதே இல்லை!

நீதிபதிகள் அவள் குற்றவாளிதான் என்பதற்குண்டான சாட்சியங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவளோ கைதிக்கூண்டில்

நின்றுகொண்டிருந்தாள்! நீதிபதிகள் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டனர்! கடைசியில் அவள் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட வேண்டியவள்தான் எனக் கூறினர்!

"நீ ஏதாவது சொல்லப்போகிருயா?'' எனக் கேட்டார் நீதிபதி! அவள் என்ன பதில் சொல்வாள்! "கார்லைல்'' குறிப்பிட்டுள்ளபடி எல்லாமே தலைகீழ் மாற்றமாக இருக்கும் போது அவள் என்ன பேச முடியும்! இராணுவ வீரர்கள் அவளைச் சிறைக்குள் இழுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பூட்டினர்கள்! கல் பதித்தபடி வழியே இறங்கிக் கல் தரையில்போய் உட்கார்ந்தாள்! பளிங்கு வீட்டு வாழ்வு பாருங்கல் வாழ்வாயிற்று! பளபளக்கும் ஆடை இழந்து கருப்பு ஆடை அணிந்திருந்தாள்! இவைகளை எல்லாம் அவள் எண்ணிப் பார்த்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் கன்னத்தில் கை வைத்தவாறு அழுது கொண்டிருந்தாள்!

சிறுமி ஒருத்தி உள்ளே வந்தாள். அவள் புரட்சி வீரர்களால் உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள்! தனது 'சூப்பை' உண்ணுது அழுதுகொண்டு இருந்த இராணியைச்சாப்பிடும்படிவேண்டினுள்! "முப்பது மணி நேரமாகச் சாப்பிடாது இருக்கிறீர்களே...'' என அனுதாபப்பட்டாள் சிறுமி! இவளாவது நம் மீது பாசங்காட்டுகிருளே என எண்ணி ஒரு கவளம் சாப்பிட்டாள்! உடனே இது "வெட்டுப்படப்போகும் ஆட்டிற்கு அளிக்கப்படும் உணவு போன்றதல்லவா'' எனும் நினைபபு வரவே உணவை, உட்கொள்ளாமல் விம்மி அழுதாள்! தேற்றுவார் இல்லை!

விளக்கு அலையும் ஒலிகேட்டது. வந்தவர்கள் புரட்சி வீரர்கள்! அவளை 'இல்லட்டி'னுக்கு அழைத்துப்போக வந்திருந்தனர். அதற்குண்டான வேறு ஆடையை அணிந்துகொள்ளுமாறு வேண்டினர். மாற்று ஆடை தரிக்க அப்பால் போகும்படி கேட்டுக்கொண்டாள் இராணி! 'முடியாது' என்றனர் வீரர்கள்! அவளின் அதிகாரம் அல்ல வேண்டுகோள்கூட நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது! சிறுமிதான் திரையாகிக்கொண்டாள். கொலைக்கள

ஆடை உடுத்தியானதும் கைகளில் விலங்குகளை மாட்டினர். அவன் அவள் கைகளைப் பிடித்த போது திமிறினுள்! என்றாலும் எங்கு போகஇடம்? விலங்கு மாட்டி வெளியே இழுத்துக்கொண்டு வந்தனர். வெளியே நின்ற மக்கள் ஆரவாரத்தின் குரல் கேட்டது. அவளை ஒரு வண்டியில் ஏற்றினர். அக்கால வழக்கப்படி ஒரு பாதிரியையும் பக்கத்தில் இருக்க வைத்தனர். அப்போது விடிந்திருந்தது!

வண்டி புறப்பட்டதுதான் தாமதம் மக்கள் ஒரே கூச்சல் போட்டனர்! "ஆணவக்காரி ஒழிக! அடங்காப்பிடாரி ஒழிக! என ஆரவாரம் செய்தனர். வண்டி தகுந்த பாதுகாப்போடு வந்துகொண்டு இருந்தது!

அசைந்து, ஆடிக்கொண்டு வந்த வண்டி, அவளுக்கு தனது வாழ்வும் அசைந்து ஆடிக்கொண்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுவது போல் இருந்தது. பெருஞ்சாலை வழியாகச் சென்ற வண்டி குறுஞ்சாலை வழி செல்லலாயிற்று! எங்கும் அரசியின் "கடைசிப் பயணத்தைக்'' காணக் கூட்டமாக மக்கள் நின்றிருந்தனர்! 'வீழ்க! வீழ்க!' என்ற குரல்கள் அவள் காதுகளில் எதிரொலித்தவாறே இருந்தன. வண்டி 'சீன' நதி பாலத்தைக் கடந்துகொண்டிருந்தது. முட்டி மோதிக்கொண்டு வந்த வெள்ளம் மக்களின் எழுச்சியைக் காட்டுவதுபோல் இருந்தது.

பக்கத்தில் இருந்த பாதிரியிடம் அவள் பேசவே இல்லை! யார் இந்தப் பாதிரி? இவர்தான் முன்பு நல்லனவற்றிற்கும் கெட்டனவற்றிற்கும் அரசியால் அழைக்கப்பட்டு வணங்கப் பெற்றவர்!

இன்று...? மரணத்திற்கு கிம்மதி அளிக்கப்போகிருர்! எவ்வளவு மாற்றம்! பாவம்! இதைநினைத்துத்தான் பேசாது இருந்தாளோ என்னவோ?

குறிப்பிட்ட இடம் வந்ததும் இராணி-மேரி-ஆண்டியனெட்டு இறக்கப்பட்டாள். தன் முன்னல் பத்தாயிரக் கணக்கான மக்கள் கூடி நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதைப் பார்த்தாள். ஆனல் ஒன்றும் பேசவில்லை! அவள் பிரேதக்களை தட்டிப்போய் இருந்தாள்!

கூடியிருந்த கும்பி கொதித்த கூட்டம் சீக்கிரம் பலிவாங்கு எனக் கூக்குரல் எழுப்பிற்று! கொலையாளி அவளை உயர்ந்த இடத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள 'இல்லட்டினுக்கு' நடத்தி வந்தான். புதிய வித உயிர் வாங்கும் கருவியைப் பார்த்தவாறே சொன்ன இடத்தில் போய் நின்ருள். நிமிர்ந்து பார்த்தாள்! ஆம்! அந்த இடம் அவள் தோட்டம். அவளது குழந்தைகள் விளையாடிய இடத்தில்தான் 'கொலைக்களம்' அமைக்கப்பட்டிருந்தது!

"உல்லாச இடத்தில் இன்று உயிர் வாங்கும் கோரமா?'' இதை அவள் நினைப்பதற்குள் 'இல்லட்டின்' தன் வேலையைச் செய்தது! தலை ஒரு பக்கமும்—முண்டம் ஒரு பக்கமுமாக விழுந்தது! கூடியிருந்த கூட்டம மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்தது!

ஆணவக்காரர்களுக்கு எச்சரிக்கை தரும் இச்சம்பவம் பிரான்சில் 1793-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 16-ம தேதி காலை நடந்ததாகும்.

கோபியில்!

ஜூலை 5, 6 தேதிகளில்

கோவை மாவட்ட

தி. மு. க. மாநாடு

ஓரங்க நாடகம்

தலைகாத்த தமிழ்!

—[கரந்தை கணேசன்]—

காட்சி 1.

இடம்:- அரச சபை

இருப்போர்:- புலவர் மோசிகீரனார்

[புலவர் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைக் கண்டு பார்த்துப் பரிசில் பெறும் எண்ணத்துடன் அரச சபைக்குள் செல்கிறார். சபையில் ஒருவரும் இல்லாததைக் கண்டு திகைத்து......]

ல:- என்ன வியப்பு...! அரச சபை எங்கணும் அமைதி நிலவுகிறது. அரசனின் ஏவலாளர்களைக் கூடக் காணவில்லை. வேந்தன் எங்காவது வேற்றூர்சென்றிருப்பானோ! அப்படி இருந்தால் அரண்மனை வாயில் காவலர்களே அதைக் கூறி இருப்பார்களே.

ஒருக்கால்......புலவன் நான் வருகிறேன் என்றவுடன்...... சேச்சே......பெருஞ்சேரலிரும்பொறை அப்படிப்பட்ட சிறுமதியாளனல்ல. கனவில் கூட இத்தகு கயமையை நினையான். 'புல்வர்' என்றவுடனேயே வாயில் காவலர்கள் வரவேற்று வாழ்த்துரைத்து "அரசன் நும் போன்றவர்கட்கு அடையாத வாயிலையுடையான்" என்று கூறியல்லவா அனுப்பினர்.

இல்லாதன பொல்லாதனவற்றை எண்ணி நாம் ஏன் இடர்ப்படவேண்டும் எல்லாவற்றிற்கும் சற்றுப் பொறுத்தால் புரிகிறது.

உஸ்...உஸ்....உஸ்......(மேல் துண்டால் விசிறியபடி) என்ன வெம்மை....என்ன வெம்மை.... வெய்யோன் நம்மை வாட்டி வதக்கிவிட்டனனே! சற்று அமர்வோம்.

[முரசுக் கட்டிலைப் பார்க்கிறார்]

ஆ.....கனக மணிக் கட்டில்... கவர்ச்சி தரும் பட்டு மெத்தை ...நமக்கென்றே போடப்பட்டது போல் இருக்கிறது. பசித்தவனுக்குப் பாலுணவு கிடைத்தது போலல்லவா கிடைத்திருக்கிறது, அலைந்து இளைத்த எனக்கு இக்கட்டில். இதில் சற்று அயர்வோம். அதற்குள் அரசனும வந்துவிடக்கூடும்.

காட்சி 2

இடம்:- அரசசபை

இருப்போர்:- புலவர், அரண்மனைப் பணியாட்கள்.

[பணியாட்கள் முரசை நீராட்டிக் கொணர்ந்து முரசுக்கட்டிலில் அமர்த்த வருகின்றனர். முரசுக் கட்டிலில் வேற்றாள் ஒருவர் படுத்திருக்கக்கண்டு திகைக்கின்றனர்.]

பணி 1:- என்ன புதுமை...! முரசுக் கட்டிலில் யாரோ ஒரு புதியவன்.

பணி 2:- முரசுக் கட்டிலிலா, யார் அந்த நிர்மூடன்?

பணி 3:- அரசரே அமர மறுக்கும் முரசுக்கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்க இவனுக்கு எவ்வளவு ஆணவம்?

பணி 1:- செருக்குமிக்க அவனை எழுப்புங்கள். அவன் சிரம் இனித் தப்பாது. வினைகாலம் பிடித்துவிட்டது அவனுக்கு, இதோ வேந்தனிடம் செல்கிறேன்.

[மன்னனை நாடி ஓடுகிறான்.]

பணி 3:- (பணியாள் 2 எழுப்பச் செல்கிறான்) அதற்குள் மூன்றுமவன் எழுப்பாதே...... சற்று பொறு...... அரசரே இங்கு அயராச் செய்திருந்தால்.

பணி 2:- நல்ல ஆளடா நீ......! அரசராவது... அயராச் செய்யவாவது. முதலில் அமர விடுவாரா...?

பணி 3:- எதற்கும் மன்னவரே வந்து விடட்டுமே, நமக்கேன் இந்தத்தொல்லை...!

காட்சி 3

இடம்:- அரண்மனையில் ஓர்புறம்

இருப்போர்:- பெருஞ்சேரல், பணியாளன்.

[மன்னன் தமிழ் இலக்கிய ஏடு ஒன்றைக் கையில் கொண்டு அதைப்பார்த்தபடி இருக்கிறான்.]

[ஓடோடி வந்த பணியாள் வீழ்ந்து பணிந்து.]

பணி:- வேந்தே...! மன்னிக்கவும் ...நடவாதது நடந்துவிட்டது.

பெரு:- என்ன... என்ன...?

பணி:- ஆம் அரசே...! நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டது.

பெரு:- நடக்கக் கூடாததா......? நடந்ததா......? என்ன சொல்கிறாய்...?

பணி:- முரசுக்கட்டிலில் யாரோ ஒரு மூடன் அயர்ந்து தூங்குகிறான். முரசத்தை நீராட்டச் சென்றிருந்த நேரத்தில் அங்கு வந்து அயர்ந்தனன் போலும்.

பெரு:- என்ன... (இடையில் உள்ள வாளை உருவியபடி)

முரசுக்கட்டிலில் ஒரு மூடனோ...? அரசைப் பழித்தனனோ...? அந்த ஆணவக்காரன் யார்...? அமர்ந்ததோடல்லாமல்...... அயர்ந்து வேறு உறங்குகின்றானோ? அந்த நீசன் இன்னுமா நிலவுலகில் வாழ்கிறான்......? அவன் சிரம் இன்னுமா கொய்யப்படாமல் இருக்கிறது......? வீரம் விளையாடும் சேரர் குடியை இகழ்ந்த இழிகுலத்தோன் எங்கே? என் முரசைப் பழித்தால் என்ன...? முடியைப் பழித்தால் என்ன......? சிங்கத்தின் குகையிலே சிறு நரி வாலாட்டுவதா? சிறுமதியாளனுக்கு வெகுமதி தர வருகிறேன்.

காட்சி 4

இடம்:- அரச சபை

இருப்போர்:- புலவர், மன்னன், பணியாட்கள்.

[மன்னவன் கோபக் கனல் கக்க ஓங்கிய வாளை வலக் கரத்தில் தாங்கியபடி முரசுக் கட்டிலை நோக்கிக் கர்ச்சனை செய்து சிங்கமென வருகிறான். புலவர் அயர்ந்து தூங்குகிறார். பணியாட்கள் என்ன நடக்குமோ, ஏது விளையுமோ, என அஞ்சி ஒதுங்கி நிற்கின்றனர்.]

மன்னன்:- உறங்குகின்றனனோ....? உறங்கட்டும். ஒரே உறக்கமாக உறங்கட்டும். கட்டிலைக் கறைப்படுத்திய அவனது சடலத்தைத் துண்டாடி இரத்த நீரால் புனிதப்படுத்துகிறேன்.

[கர்ச்சனைசெய்து வந்தவேந்தன், வாளை ஓங்கியபடி புலவரைப் பார்க்கிறான். துயில்பவர் புலவர் என அவன் உள் மனம் அறிவிக்கிறது. ஓங்கிய வாள் கையை விட்டு நழுவுகிறது.]

மன்:- (மனம் பேதலிக்க) சற்று நேரத்திற்குள் என்ன செய்ய இருந்தேன். முரசுக் கட்டிலில் யாரோ ஒருவன என்றவுடன் அரசுக்கு அவமானம் என்று எண்ணினேனே தவிர, முரசுக் கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்குமளவுக்குத் துணிவு பெற்றவர் யாராயிருக்கக்கூடும் என்று எண்ணிப் பார்க்கவில்லையே! என்னே சிறுமதி! இனனேரம்... தண்டமிழ்ச் சோலையிலே வண்டென இசை பாடும் பாவேந்தரையல்லவா பாவி நான் பழி தீர்க்க இருந்தேன். தமிழ்மாதாவின் தவப்புதல்வனை அல்லவா தருக்கன் நான் தண்டிக்க இருந்தேன். என் அன்னைக்கல்லவா அவதூறு விளைவிக்க இருந்தேன். தமிழையல்லவா கொல்ல இருந்தேன். தமிழ் கொண்டு வரும் புலவர்களைப் புரக்கக் கடமைகொண்ட நான், ஐயோ...! புரியாதன புரிய இருந்தேனே!

[புலவர் புரண்டு படுக்கிறார். உடனே மன்னன் பணியாட்களை நோக்கி அமைதியாக]

விசிறி கொண்டு வருங்கள். புலவர் வியர்வை வெள்ளத்திலே மிதக்கிறார்.

[ஏவலாளர்கள் விசிறி கொண்டு வருகின்றனர். அவர்களே விசிற முற்படுகின்றனர். மன்னர் தானே பெற்று விசிறுகிறார். விசிறிக்கொண்டே மெதுவாக]

அன்பு தவழும் முகம், அறிவு கொஞ்சும் இமைகள், புன்னகை உதிர்க்கும் உதடுகள், செந்தண்மை பூண்டொழுகும் சிவந்த மேனி, மாசுமருவற்ற உள்ளம், பார்த்தாலே தெரிகிறதே பாவலர் என்று. எனக்குத் தமிழ் தந்து தனக்குத் தனம் கேட்க வந்திருந்த தமிழரசனின் தலை கொய்ய இருந்தேன். தமிழ் தடுத்தது என்னை. அவர் தலை காத்தனள் அன்னை.

[இதற்குள் புலவர் விழித்தெழுகிறார். நிலைமை புரியாமல் விழிக்கிறார்.]

மன்:- புலவர் பெரும! யாதும் அஞ்சுதல் வேண்டாம், தாங்கள் மீண்டும் அயரலாம்.

புல:- வேந்தே......! தாங்களா விசிறி கைக்கொண்டு இந்த எளியேனுக்கு விசிறுவது. மன்னிக்க வேண்டும் மன்னவா ....நான் மா பெரும் தவறு செய்துவிட்டேன்.

மன்:- பாவேந்தரே......! நான் தங்கட்கு விசிறவில்லை. தமிழுக்கு விசிறினேன். இதில் ஏதும் தவறில்லையே. மேலும் மன்னிக்கப்படவேண்டியவன் நான்தான்.

புல:- இல்லை மன்னவா......இல்லை ......வந்த களைப்புக் காரணமாக வீர முரசம் வீற்றிருக்கும் கட்டில் என்று கூட அறியாது அயர்ந்துவிட்டேன். ஆனால்... அரசே...நான் அறியாமல் செய்தேன். அதைப் பொறுக்க வேண்டும்.

மன்:- பொறுக்க வேண்டியவன் நானல்ல புலவரே... தாங்கள் தான்...முரசுக் கட்டிலில் யாரோ புதியவன் உறங்குகிறான் என்று கேட்டவுடன்; என் உள்ளம் குமுறியது. காற்றெனக் கடுகி வந்தேன். அந்தக் கயவனைக் கண்டதுண்டமாக்கிவிட. ஆனால்...முரசுக் கட்டிலிலே... தமிழ் தூங்கிற்று...என் தாய் தூங்கினாள்... தகாதது செய்ய இருந்தேன். என் தன்மையைப் பொறுத்தருள வேண்டியது தாங்கள்தான்.

புல:- காவலா......என்னே....தமிழின் தனிப் பெருமை...தமிழ் பெற்றார் யாவருமே தரித்திரத்தைப் பெற்றாரெனும் இலக்குக்கோர் இலக்கியமாய் இங்கு வந்தேன். இங்கோ......தமிழ் பெற்றார் யாவருமே உயிர் பெற்றாரெனும் உயர் நிலையைப் பெற்றேன. என்னே "தலை காத்த தமிழின்" தகைமை. வாழிய தமிழ்! வளர்க நின் கொற்றம்!

★

அங்கும்!

சென்னை ராஜ்யத்துக்கு தமிழ் நாடு என்று பெயரிடுக.

தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள், கவிஞர்கள், கோயில்களின் படங்களைக் கொண்ட தபால் தலைகளை வெளியிடுக.

நாகர் கோவிலில், முதியவர் வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்கள் தலைமையில் கூடிய எழுத்தாளர்கள் மாநாட்டில் மேற்கண்ட தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப் பட்டன.

கூடியோர், ஒருசார்புடையோரேனும், அங்கும் இவ்வெழுச்சி யுள்ளதை யெண்ணி அகமகிழ்கிறோம், பாராட்டுகிறோம்.

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

காரணத்தால் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் துறைமுகத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி — பழைய தொழிலாளர்களை மிரட்டவும், வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்கவும் சதி செய்திருக்கிறார்கள். அப்படித் தொழிலாளர்களைக் கொண்டுபோய் துறைமுகத்தில் சேர்க்க முயற்சிக்கும்போதுதான், கூடிநின்ற 5000 தொழிலாளர்களும் ஆத்திரமடைந்தார்களே ஒழிய, வேலை நிறுத்தம் என்றதும் வேகமாகக் கிளம்பி, சர்க்கார்கட்டிடம் எது, மந்திரிகள் வீடெது, மாளிகை வாசிகள் யாரார் என்று தேடிக்கொண்டு ‘கலவரம்’ செய்யக் கிளம்பவில்லை. தாம் வேலை செய்கிற இடத்தை, ‘கருங்காலி’களைக்கொண்டு நிரப்ப நிர்வாகம் சதி செய்கிறது, அதற்கு அரசும் துணை போகிறது என்றதும், யாருக்குத்தான் ஆத்திரம் வராமலிருக்கும்? அப்படி ஆத்திரம் அடைந்தும், என்ன செய்தார்கள் துறைமுகத் தொழிலாளர்கள்? மறியல்தான் செய்தார்களே ஒழிய, துறைமுகத்துக்குள் தாவிப்பாய்ந்து, கப்பலுக்குள் எல்லாம் புகுந்து, உள்ளேயிருக்கும் சரக்கையெல்லாம் கொண்டுபோக முயற்சிக்கவில்லை, மறியல் செய்தார்கள். போகாதே — கருங்காலிகளைக் கொண்டுபோகாதே — எமது வயிற்றிலடிக்கச் சதி செய்யாதே—என்று, அமைதியான முறையில், பஸ்களும் லாரிகளும் உள்ளே புகாமல், படுத்துக்கொண்டும், கரங்களைக் குவித்தும் கெஞ்சியிருக்கிறார்கள்! பலன், கித்தாப்புக்கு இரையாகிய சர்க்கார் கண்ணீர் வாயுவைவிட்டு கலைக்க முயற்சித்திருக்கிறது—கண்ணீர்ப்புகை கண்களைக் குளமாக்கினும் சரி, இந்த அக்கிரமத்தைச் சகியோம் என்று இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல் இருந்திருக்கிறார்கள்—இந்த உறுதியை எண்ணிப்பார்த்து பிரச்னைக்குப் பரிகாரம் செய்யவேண்டியவர்களோ, தடியடியைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள்—அதன்பிறகு, ஆத்திரமடைந்தோர் கையில் கிடைத்ததை எறிந்திடும் நிலைக்குச் சென்றிருக்கக்கூடும்—அதைக் காரணமாக வைத்து, ஓட ஓடத் துரத்தி, சந்து பொந்துக்குள் எல்லாம் சென்று, மண்டை சிதறவும், இரத்த வெள்ளம் நிறையவுமாக, சுட்டுப்பொசுக்கியிருக்கிறார்கள்! எட்டுபேர் செத்தனர்—இருபதுக்கு மேல் சாகக்கிடக்கின்றனர் — காலையும் கையையும் இழந்தோர் ஏராளம்—என்று கணக்குகள் கூறப்படுகின்றன!

நேருவுக்கும் காமராசருக்கும் நாட்டு மண்ணில் எவ்வளவு உரிமைகள் உள்ளனவோ, அந்தளவுக்கு உரிமைகள் கொண்டவர்கள்தாம், உயிரையிழந்த ஒவ்வொரு தொழிலாளியும். அதை எண்ணிப் பார்த்திடாமல், அரை ரூபாய்க்கும் ஒரு ரூபாய்க்கும் உரிமைக்குரலெழுப்பும் பாட்டாளிகளின்மீது அடக்குமுறையை ஏவி விடுவது, அக்கிரமமாகும். தொழிலாளர்களின் பிரச்னைகளை, எப்போதும் அன்போடும் பரிவோடும் அணுகவேண்டும்! காங்கிரஸ் அரசு, அதனை மறந்து, துப்பாக்கியுடனேயே அணுக முயற்சிப்பது, வெட்கக்கேடு மட்டுமல்ல வேதனையும் நிரம்பியது!!

உரிமைக்குரல் கிளம்பும்போதெல்லாம் துப்பாக்கிகள் வெடிப்பதும், அதன் பலனாக ‘இந்நாட்டு மன்னர்களில்’ பலர் மண்ணில் மரம்போல் சாய்வதும், கொடுமை, மிகமிகக் கொடுமையெனும் கண்டனம் நீண்ட நாளாகவேயிருந்து வருகிறது. இதுபற்றி டில்லிபார்லிமெண்டில், தீவிரமான கண்டனம் கிளப்பியபோது, உள்நாட்டமைச்சர் பந்த் சொன்னார், “ஆட்களைக் கொல்வதற்காகச் சுடுவது இருக்காது. காலுக்குக் கீழ்தான், அப்படியேற்பட்டால், சுடும்படி செய்வோம்,” என்று. ஆனால், இதோ, சென்னையில் — ஜாம்ஷெட்பூரில் — வழக்கம்போல் துப்பாக்கி, தலைகளைத் தூளாக்கியிருக்கிறது, சந்தை மீன்களாய் மனிதர்களை ஆக்கியிருக்கிறது!!

கண்ணீர் வடிக்கிறோம்—தமிழர்தம் கதி இதுவா எனக் கதறுகிறோம். பிறந்த மண்ணிலும் குண்டுதான் பரிசு! புகுந்த இடமாம் இலங்கைபோன்ற இடங்களிலும் குண்டுதான் பரிசு-அப்படிக் குண்டடிபட்டதை எண்ணி ஒரு சொல்கூட உதிர்க்காத அரசு, இங்கும், அதையே பரிசாக வழங்குகிறது என்பதை எண்ணும்போது, தாய்நாடே, தமிழ் மண்ணே, உன் கதி இதுதானா, உன் மடியில் உழைப்பாளர்களாய்ப் பிறந்ததற்குப் பலன் இதுதானா! இதுதானா! என்று, வேதனையுடன் கேட்கிறோம்.

விழிகள், குளமாகின்றன.
கண்ணீர், பெருகுகிறது.
ஐயோ! எட்டுப்பேர்—
எட்டு குடும்பங்கள்—
நினைக்கவே, முடியவில்லை!
நெஞ்சம் குமுறுகிறோம்—
இதயம் துடிக்கிறோம்.

—[★]—

17ம் 17,000மும்!

குடந்தைப் பெரியவர் கே. கே. நீலமேகம் துவக்கிவைக்க, மதுரைத் தோழர் முத்து தலைமையில், சிந்தையெல்லாம் களிக்கச் சிறப்புடன் நடைபெற்ற தென்னாற்காடு மாவட்ட மாநாட்டில், மாநாட்டுப் பொருளாளர் செல்வராசு எம். எல். ஏ. அறிவித்தார், “கடந்த 2வது மாநாட்டின் முடிவில் ரூபாய் 17 தான் மிச்சம் கிடைத்தது. ஆனால், இந்த மாநாட்டில் ரூபாய் 17000ம் மீதம் என்பதைப் பெருமையுடன் தெரிவிக்கிறேன்,” என்று.

17 எங்கே! 17000 எங்கே!!—என்று எண்ணிய போது, இடையில் கழிந்த இந்த இரண்டு மூன்றுண்டுகளில், கழகம் பெற்றுள்ள வளர்ச்சியே, கண்முன் தோன்றிற்று. விருத்தாசலத்தில், மாநாட்டுக்கெனப் போடப்பட்டிருந்த ‘ஆறுமுகம் பந்தலும்’, அங்கே அழகுற அமைந்திருந்த ‘மஜீத் அரங்கும்’, முகப்பும், விளக்கு அமைப்புகளும், அப்பப்ப, சாதாரணமானதென எவரும் கூறார். மாநாட்டு நிர்வாகிகள் எனப் பணிபுரிந்த வரவேற்புக்குழுத் தலைவர் ஏ. கோவிந்தசாமி, எம். எல். ஏ. செயலாளர்கள் சி. முனுசாமி, ஜி. சொக்கலிங்கம், நடராசன் எம். எல். ஏ. ஆனந்தன், எம். எல். ஏ. தொண்டர் படைத்தலைவர்கள் தொ. பிச்சமுத்து, பா. குப்புசாமி மற்றும், ஆர்வமும் வீரமும் மிக்க மாவட்டத் தோழர்கள் அனைவரது முகத்திலும், மாநாட்டுக்கெனப் பணியாற்றியதால் தோன்றிய களைப்போடு

களிப்பும் நடனம் புரிந்தது. அவர்களிலே பலரை, நாம் கடந்த மாநாட்டின்போது, கண்டோமில்லை! இப்போதோ. நான்கு எம். எல். ஏக்கள் இருக்கிறார்கள், ஏராளமான தாய்மார்களும், பெரியவர்களும், வீரர்களும் இருக்கிறார்கள். ஊரே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது! அருகிருந்த மணிமுத்தா நதியில் வெள்ளமில்லையே தவிர, மக்கள்வெள்ளம் மாநாட்டுப் பந்தலில் இருந்தது!! இல்லையெனில் 17,000 மிச்சம் என முடியுமா செல்வராசால்?

தென்னாற்காடு மாநாடு மட்டுமல்ல, தஞ்சை, சேலம், மதுரை, வட ஆற்காடு, இராமநாதபுரம், நாஞ்சில் மாவட்டங்களில் நடைபெற்ற மாநாடுகளிலும், புதுவெள்ளத்தைக் கண்டோம். மிட்டாவும் மிராசும், அதட்டும் குரல்படைத்தோரும், உருட்டும் விழிகொண்டோரும், காற்றுக் கோழிகளும், சோறே சதமெனக் கருதிடும் தோல் பொதிகளும், அல்ல கூடியோர்; உழைக்கும் உத்தமர்கள், இதயம் ஏந்திய கொள்கைக்காக இன்னுயிரையும் தரக்கூடிய வாலிபர்கள் "என்னத்தான்! நெடுஞ்செழியன் கூட்டத்துக்குப் போகவேண்டாமா?" என்று கணவர்களைக் கழகக் குரல் கேட்க இட்டு வரும் குடும்ப விளக்குகள், மாணவமணிகள், மறக்கவொணாத் தொழிலாளர்கள், இப்படி யாரார் நாட்டின் நரம்புகளோ, அவர்கள் தான் வருகின்றனர். ஒரு இயக்கம் இப்படியெல்லாம் ஊடுருவும்போதுதான், அது உயிர் பெறுகிறது! அப்படிப்பெற்ற உயிரால்தான், காங்கிரஸ் கட்சியால் விடுதலை முரசத்தை வேகமாகத் தட்ட முடிந்தது; இன்று உலகெங்கும் நடைபெறும் சுதந்திரப்போரில், பல கட்சிகள், தடிகள் தாக்கினாலும், துப்பாக்கிகள் துளைத்தாலும், சோர்வுறாமல் தாங்கிடும் சக்தி, அதனால்தான் முடிகிறது. அந்த உயிர்ச்சக்தி, நமக்குக் கிடைத்துவிட்டது! தி. மு. க. திராவிடத்தின் தேசீய இயக்கமாக உயிர்பெற்றுவிட்டது!!

வளம் குறைந்த மாவட்டம் எமது, என்று சொன்னார் பொருளாளர். இருந்தும் இவ்வளவு பேர் வந்து, இத்தனை ரூபாய்களையும் மீதம் பிடிக்க முடிந்தது என்று தெரிவித்துக்கொண்டார். 20,000 கொடுத்த தஞ்சையைத் தாண்ட முடியவில்லையே, என்கிற வருத்தம் அவருக்கும் நண்பர் கோவிந்தசாமிக்கும் இருப்பதுபோலப்பட்டது. இந்த ஆர்வம், வேறெங்கு காண முடியும்? இதுவன்றோ, நமது கழகத்துக்கு, எரு—நீர்—யாவும்!!

"வளமா இல்லை? உலகத்திலேயே இல்லாத கருப்புத் தங்கம உங்கள் மாவட்டத்திலேதானே இருக்கிறது" என்றார் சி. என். ஏ. பேசும்போது. இருக்கிறது, ஆனால்....? என்கிற, ஏக்கக் குரலையும் கிளப்பினார். தென்னாற்காட்டில் மட்டுமா, தென்னாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு இடமாகப் பார்த்திடினும், ஏதாவது ஒரு வளம் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், அவையாவும், கர்மி கையில் கிடைத்த பணம்போல, மூடன் வசம் கிடைத்த திருக்குறள்போல, பூமிக்கடியிலும், வசதிசெய்து தரப்படாத நிலையிலுமன்றோ உள்ளது.

ஏனிது என்று கேட்கிறோம்! உண்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்கிறோம் — மக்களின் உள்ளமும் 'உண்மைதானே அவர்கள் சொல்வது?', என்று எண்ண ஆரம்பிக்கிறது. நமது குரல் கேட்கும் ஒவ்வொருவரும், கழக உறுப்பினர்களாகிறார்கள்; கழகம் இல்லாத இடங்களிலெல்லாம் துவக்குகிறார்கள். இதைக்கண்டு, காமராஜரும் அவர்தம் குழாமும், கன்னாபின்னாவெனப் பேசுவதும், கனியைக் காஞ்சிரங்காய் என்று ஏசுவதும், பலனாதரும்? நிலவை நெருப்பென்றால், ஒப்புவரோ, மக்கள்!!

செல்லுமிடந்தோறும் அமைச்சர்களும் சரி, அவர் தம் கட்சியின் பீரங்கிகளும் சரி, தமது கொள்கை திட்டங்களை விளக்குவதற்குப் பதில் தி. மு. க.வைத் தாக்குவது என்கிற கட்டத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள். கடந்த பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, இது அதிகமாகி இருக்கிறது. தாக்கிப் பேசியும் பயன் கிட்டாவிடில், 'தடி'யை எடுத்துக்கொள்ளலாமா என்று பரீட்சை பார்த்திடும் ஆசையும் உள்ளதென அவர் தம் நடவடிக்கை சொல்லுகிறது. தவிக்கிறான் தமிழ் மகன், இலங்கையில்! அவர்தம் செந்நீரைத் துடைக்கச் சிறுவழியும் காண இயலாத காமராசரோ, கர்ச்சிக்கிறார் — நம்மை அடக்கப் பல வழிகளையும் பரீட்சிக்க எண்ணுகிறார்!! ஒரு தேசிய இயக்கம், வழக்காலும் வம்பாலும், அடக்கு முறைகளாலும் அழிந்துவிட முடியாது. அது சாத்தியமாயின், வெள்ளையன் காலத்தில்காங்கிரஸ், தூள் தூளாகப் போயிருக்கும். இதனை அறிய வேண்டியவர்களே, இன்று நம்மீது, பறபல வழக்குகளைத் தொடர்ந்தும், பழி தீர்க்கும் வழிவகைகளைக் காணவும் முயற்சிக்கின்றனர். யாருக்கும் தீங்கு நினையாத ஏ. கோவிந்தசாமி மீதே, கடந்த பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு, கொள்ளைச் சதி வழக்கு போட்டார்களே? நீதிதானே வென்றது! நீதி நிச்சயம் வெல்லும், நெறி தவறுவோருக்குப் பாடமும் புகட்டும் என்கிற நம்பிக்கை நமக்குண்டு. அந்த நம்பிக்கையை வலியுறுத்தும் மூல முழக்கம்தான், கடமை—கண்ணியம்—கட்டுப்பாடு, என்பது.

தென்னாற்காடு, அரசியல் புயலால் அவதிப்பட்ட கட்டம் மாறி வருகிறது என்பதை நம்பும் மலர்ச்சி தென்படுகிறது. அங்கு வாழும் படை, ஆட்சி நடத்தியோர் சாதியின் பெயராலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் அடைந்திருக்கும் பிற்போக்கினைப் போக்க முளைத்தெழுந்த சேவலை, மாடு மிதித்துக் கொன்றபோது, துடித்தவர்கள் நாம். அரசியல் நெறி சாகிறதே, சுயாட்சிக் கொடியைத் தூக்க வேண்டிய கரங்கள் அடிமைக் கரங்களைக் கோர்த்துக்கொள்ளுகின்றனவே என்று கலங்கியதுண்டு, நாம். அந்தக் கலக்கமும் சோகமும் அகலுமளவில், தென்னாற்காடு புத்தெழுச்சி கொண்டிருக்கிறது. அதனை வலிவும் பொலிவுமுள்ள தாக்கும் செல்வங்கள், மாநாட்டிலே தென்பட்டார்கள். இந்த இன்பம் நீடிக்கவும் நிலைக்கவும், தென்னாற்காட்டினர் பணிபுரிய வேண்டும், தாயக விடுதலைக்குத் தமது மாவட்டத்தையும் தயார் செய்தல் வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். மாநாட்டை நடத்தியவர்களுக்கு நமது, மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

*

ஆங்கிலமும்-இந்தியும்

—[மான்]—

இந்திய துணைக்கண்டம் விடுதலை பெற்றதற்குப் பிறகு; அது அத்தகைய அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றதின் விளைவாக ஏற்பட்டிருக்கிற கொள்கைக் குழப்பங்களில் முக்கியமானது இந்தப் பொது மொழிப் பிரச்னை.

இந்திய துணைக்கண்டம் முழுமைக்கும் பொதுமொழியாக இருக்கவேண்டியது ஆங்கிலமா அல்லது இந்தியா என்பதில் நாளும் நாளும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாத எந்த அரசியல் தலைவரும் இல்லை. அரசியல்—அதைவிட்டே விலகி இருந்தவர்கள்; நாட்டு விவகாரமா நமக்கென்ன என்று நினைத்தவர்கள் எல்லாம் இந்தப் பிரச்சினையில் இன்று இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றனர். அந்த அளவுக்கு டில்லி இந்தப் பிரச்சினையில் தன் வெறித்தனத்தை விளையாட விட்டிருக்கிறது.

ஆங்கிலம் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கக்கூடாது; இந்திதான் இந்த நாட்டின் பொதுமொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதற்காக இந்தி ஆதரவாளர்கள் சொல்லுகிற காரணங்கள்;

ஒன்று இந்தியை இந்திய அரசியல் சட்டம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்பது. ஆங்கிலம வெள்ளைக்காரர் மொழி — இந்த நாட்டுக்கு அந்நிய மொழி என்பது இன்னொன்று.

தென்னிந்தியர்களை—குறிப்பாகத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை இந்த இரண்டு காரணங்களுமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாகும். இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலம் எப்படி அந்நிய மொழியோ, அதுபோலத்தான் தமிழர்களுக்கு--திராவிடர்களுக்கு இந்தி அந்நிய மொழி! இன்னும் சொல்லப்போனால் தமிழர்களுக்காவது ஆங்கிலம் 150-வருடமாக பழக்கமுள்ள மொழி — ஆனால் இந்தி வடநாட்டுக்காரர்களுக்கே 150-வருடங்களாகத்தான் பழக்கத்தில் உள்ளமொழி. எனவே தமிழர்கள் எப்படி இந்தியைப் பொதுமொழியாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

19-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முஸ்லிம்களுக்கும், அவர்கள் பேசிய அரபு—பாரசிக மொழிக்கும் எதிராக, இந்துக்கள் தங்கள் சுயநலத்துக்காக உண்டாக்கிக் கொண்ட ஒரு செயற்கை மொழிதான் இந்தி என்பதை—போதிய இலக்கியவளமோ—சொல் வளமோ இல்லாத ஒரு கொச்சை மொழிதான இந்தி என்பதை—மறுப்பதற்கு வரலாறு இல்லை. எனினும் இந்தியை இந்த நாட்டின் பொதுமொழியாக்க, இந்த நாட்டின் ஆட்சிப பொறுப்பபேற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிற காங்கிரசார் தீவிரமாக முயன்று வருகின்றனர். இன்னும் இந்தத் துணைக்கண்டத்தின மொத்த ஜனதொகையில் இந்துஸ்தானி பஞ்சாபி, உருது, இந்தி ஆகிய நான்குமொழி பேசுவோர் தொகை 25—43 சதவிகிதமும்: அஸ்ஸாம், பெங்காலி, குஜராத்தி, ஒரியா முதலிய மொழி பேசுவோர் 24-24 சதவிகிதமும்; மற்ற மொழி பேசுவோர் 9-சதவிகிதமுமாக இருக்கிற புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கிறபோது இந்திக்கிருப்பதைப் போலவே இந்தியாவின் பொது மொழியாகும உரிமை மற்ற இந்திய மொழிகள் 14-க்கும் இருக்கிறது என்பதை யார் மறுக்க முடியும்?

இந்தியை அரசியல் சட்டம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதும் தமிழர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத வாதம் ஆகும். அரசியல் சட்டம் பெரும்பான்மையான மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றவர்களால் இயற்றப்பட்டதுமல்ல; அல்லது அது நிறைவேற்றப் பட்டவுடன் இந்நாட்டு மக்களின் ஒப்புதல் பெற்றதுமில்லை. அப்படியிருக்க யாரோ சிலர் கூடி உண்டாக்கிக்கொண்ட ஒரு சட்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டி இந்த மண்ணக மக்களைக் கட்டியாள நினைப்பதில் என்ன நியாயம் இருக்க முடியும்?

150-வருடகால வெள்ளையன் ஆட்சியிலே பெரும்பான்மையான மக்கள் நடையுடை பாவனைகளில் வெள்ளைக்காரர்களுடன் ஒத்துப் போகுமளவுக்கு மாறுதல் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் ஒரே குடும்பம் என்று பேசப்படுகிற எந்த வடநாட்டானோடாவது தமிழர்கள் ஒத்துப்போக முடிகிறதா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்?

150-வருடகாலம் ஆங்கிலம் இங்கே அரசோச்சியுங்கூட, ஆங்கிலந் தெரிந்தவர்கள் என்று நூற்றில் ஒருவரைத்தான் குறிப்பிட முடிகிறதென்றால், ஆங்கிலத்தில் சிறந்த பேச்சாளர்கள என்று ஒரு சிலரைத்தான் சொல்ல முடிகிறது என்றால்.........இந்தியைப் பொது மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு, வேண்டுமென்பவர்கள் ஆங்கிலத்தை இஷ்ட பாடமாக பயிலட்டுமே என்று விட்டுவிட்டால் நாம் நம்முடைய முன்னேற்றத்தில் எவ்வளவு பின்தங்கிப் போவோம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்? அனைத்திந்திய விவகாரத்துக்கொரு மொழியும் — சர்வதேச விவகாரத்துக்கொரு மொழியுமாக அவதிப் படுவதைவிட ஆங்கிலமே பொது மொழியாக இருப்பின் உலக அரங்கில் நாம் ஒளிவீசித் திகழ முடியாதா?

மொழி என்பது என்ன ஒரு கருவிதான். மேதை ஜெபர்ஸன்

கூறுவதுபோல "மொழி வளர்ச்சி என்பது முடிவான ஒன்றல்ல. முன் வளர்ச்சியின் முடிவாகவும், பின் வளர்ச்சிக்கு வித்தாகவும் மொழி இருக்கவேண்டும்" இந்த வகையில் ஆங்கிலம் அந்நிய மொழி என்று குரோதம் பாராட்டி அதை இழக்க விரும்புவது நம்மை நாமே ஏமாற்றிகொள்வதாகும். ஆங்கில நாகரிகத்தின் வியக்கத்தக்க சாதனைகளை அன்றாடம் அனுபவித்துக்கொண்டே மொழி விவகாரம் ஒன்றில் மட்டும் அதை அந்நிய மொழி என்று வெறுத்தொதுக்குவது கேலிக்குரியதாகும்.

உலக சரித்திரத்தில் மிக மிகத் தொன்மையானவர்கள் தமிழர்கள்தான் — திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள்தான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை என்றாலும்..., வாழையடி வாழையாக வளர்ந்து வந்திருக்கிற புகழ்பெற்ற பண்பாட்டின் வாரிசுகள் நாம்தான் என்பதை சரித்திரம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது என்றாலும்..., கலைக்கோயிலில் — இலக்கியத்தின் முன்னே உலக நாடுகள் அனைத்தும் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிற ஒப்பற்ற திருக்குறளைச் செய்துதந்த முதாதையர்கள் தமிழர்கள்தான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை என்றாலும்...;

இன்று தமிழ் உள்ளிட்ட சகல இந்திய மொழிகளும், சர்வதேச விவகாரங்களுக்கல்ல, அனைத்திந்திய விவகாரங்களுக்குக்கூடலாயக்கற்றதாக, பின்தங்கிய நிலையிலே தான் இருக்கின்றன என்பதை..., பௌதிகம் ரசாயனம், பூதத்துவம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் சகல இந்திய மொழிகளும் முன்னேற முடியாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்கோட்டுக்குளளேயேமுடங்கிக் கிடக்கின்றன என்பதை நாம் வெட்கமின்றி ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும்.

உலக நாடுகள் வியக்கத்தக்க சிந்தனைச் சிற்பிகளை அறிஞர்களை: மேதைகளை நாம் பெற்றிருந்துங்கூட, அவர்கள் புகழ் விந்தியத்துக்கு வடக்கே எட்டமுடியாதபடி குடத்திலிட்ட விளக்காய்ப் போனதற்குக்காரணம் நம்முடைய இந்த மொழிப் பலவீனம்தான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நமக்கிருப்பதைப்போன்ற இதே பலவீனம் வங்காளிக்கும், குஜராத்திக்கும், மராட்டியருக்கும் சீக்கியருக்குங்கூட இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்த ஒரே காரணத்தால்தான் அமெரிக்காவின் மிகச் சாதாரண எழுத்தாளர்கள்கூட மிகச் சுலபமாக அகில உலக மார்க்கெட் விளம்பரத்தைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். நம்மவர்களின் புகழ்மிக்க எண்ணங்களும், எழுத்துக்களும் பாலையிலே பொழிகின்ற நிலவாகப் பறிப்பாரற்ற ரோசாவாக நித்தநித்தம் வீணாகி வருகின்றது.

ஒரு காலத்தில் தமிழ் உலகம் ஆண்ட மொழியாக இருந்தது என்பதை மெசப்படோமியா நாகரிகத்தினொடு வைத்து எண்ணத்தக்க அளவுக்கு திராவிட நாகரிகம் தொன்மைச் சிறப்புடையது என்பதை, மொஹஞ்சதாரோ ஹரப்பா நாகரிகத்தின் முன் விளக்கமாகத் தமிழ் அரசோச்சியிருக்கிறது என்பதை, இத்தனைக்கு மேலாக இன்றும் ராஜ்மஹால் குன்றுகளில் பேசப்படுகிற ப்ராஹி மொழியும், மத்திய மாகாணத்தில் பலுசிஸ்தானத்தில் பேசப்படுகிற கூய் மொழியும் திராவிட மொழிச் சார்புடையன என்பதையும்சுட்டிக்காட்டித் தமிழ்தான் இந்தியாவின் பொது மொழியாகவேண்டும் என்று யாரும் வாதிடவில்லை. மாறாக இந்தியானாலும் சரி, மற்ற எந்த இந்திய மொழிகளானாலும் சரி விஞ்ஞானத் தேவைகளை — வெளியுலகத் தொடர்பைப் பொறுத்தவரை வளர்ச்சி குன்றிய நிலையிலே தான் இருக்கின்றன என்பதைத்தான் நினைவு படுத்த விரும்புகிறோம். இந்த நிலை மாறி ஆங்கிலத்தின் அந்தஸ்தை மற்ற இந்திய மொழிகளும் எட்டிப் பிடிக்க வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தின் துணையோடுதான் அந்த இலட்சியத்தை அடைய முடியுமே தவிர — ஆங்கிலம் இல்லாமலே நாம் வளர்ந்துவிட முடியும் என்று நினைப்பது அஸ்திவாரம் இல்லாமலே கட்டடம் கட்டுவதுபோலத்தான்.

செடி முளைவிட்டவுடன் செடியை ஒட்டியிருக்கிற விதைகளில் இருந்துதான் ஆகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வளர்கிறது. வேர்விட்டு நிலத்தில் கால் ஊன்றி உணவு தானாகத்தேடும் வளர்ச்சியைச் செடி அடையும் வரை— செடிவிதைப் பருப்புகளில் உள்ள உணவை உட்கொண்டுதான் வளர்கிறது. விதைதான் முளை விட்டுவிட்டதே என்று பருப்பைப் பிய்த்து எடுத்துவிட்டால் செடி வளராது. அதேபோலத்தான் அரும்பு நிலையில் இருக்கின்ற இந்திய மொழிகள் அகில உலக அரசியல் விவகாரங்களில் கலந்துகொள்ளக்கூடிய அளவுக்குக் காலூன்றி வேர் விடுகிறவரை ஆங்கிலத்தின் துணை மிகமிக அவசியம்.

இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் வளர்ச்சி குன்றிய நிலையில் இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வெட்கப்படுவதோ, அந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள ஆங்கிலத்தின் துணையை நாடுவதோ தவறு என்று சுயநலம், சொந்த விருப்பு வெறுப்பு காரணமாக இன்னும் யாரேனும் நினைத்துக்கொண்டு இருந்தால் அவர்கள் புரையோடும் புண்ணுக்குப் புனுகு பூசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, இரணத்தைக் கீறி வியாதியைக் குணப்படுத்தும் வழிக்கு இன்னும் தங்களைத் தயார் படுத்திக்கொள்ளவில்லை என்றுதான் பொருள்.

உலக அரங்கில் ஆங்கிலம் தனியரசு செலுத்துமளவுக்கு பிரமிக்கத்தக்க முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கிறது. எனவே இந்திய மொழிகளும் ஓரளவுக்கு அதை ஒட்டி முன்னேற ஆங்கிலத்தை நாம் இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு வைத்திருப்பதுதான் அறிவுடைமை ஆகும்.

★

பணம் மிகவும் பலம்படைத்த தோர் வியாதி. ஒருவன் செல்வத்தைப் பெற்றதும் முற்றிலும் மாறிவிடுகிறான்.